

XXIX. ÉVFOLYAM, 2019/2. SZÁM

2019. NYÁR

franka

Ballagás

8. oldal

Ferences
Világi Rend

12. oldal

Bubik Színkör:
Liliomfi

17. oldal

Franka-nap
2019

20. oldal

Tóth Béla
emlékei

22. oldal

Interjú:

**Nándor
testvér pappá
szentelése**

Pünkösöd ünnepe

* A lényegnek a bensőnkben kell végbemennie

Karácsonykor az Isten földi születését ünnepeljük, húsvétkor ennek a földi testnek az újjászületését, és pünkösdkor nemcsak az Egyház születését, hanem a mi állandó (évről évre, napról napra történő) újjászületésünket is.

Ferenc pápa csíksomlyói útjával kapcsolatban egy régi pünkösdi búcsú jut eszembe. 1989 pünkösdje előtti csütörtök este a Balt-Orient expresszsel mentem Erdélybe. A Nyugatitól a határig tartó szakaszon a kúsettben mindenki csöndben méregette a vele együtt utazó 6–7 embert, aztán szokás szerint Püspökladánynál tisztult a kép: már

csak hárman vagy négyen maradtunk. Volt egy echte regáti kinézetű 30 és 40 közötti bajszos, enyhén borostás ember is, fekete vászonnadrágban, kopott fehér ingben és egy '50-es, '60-as évekbeli divatos fekete zakót viselt. Gondolkodtam: mit kereshet egy magyarul talán nem is tudó ember a kommunizmusban Budapesten?

Aztán a határon mindenkinek fel kellett fedni a lapjait: útlevél-ellenőrzés. Kiderült, hogy neki is Kádár-címeres magyar útlevéle van. A sikeres határátkelés után már mindenkinek megoldódott a nyelve, innen kezdve nagy baj nem lehet, le nem szoktak szállítani, visszaküldeni meg pláne nem.

A „divatos zakót” viselő emberről útközben kiderült, hogy vannak közös ismerőseink, s elmondta, hogy a búcsú után a csángókhoz megy Moldvába, azért van ilyen jellegzetes ruhában. Aztán mesélt a tavalyi pünkösdi búcsúról: hajnalban jónéhányan fenn voltak a Salvator-kápolnánál, a borús, enyhén szemerkélő időben, mindenki csendben, elég kevés reménnyel várta, hogy meglátják a fölkelő napot, s a csendes imádság közben az egyik mellette álló csángó asszony félhangosan megjegyezte: „Megint nehéz évünk lesz”. Majd a tavalyi esetre való emlékezés után ő maga is mintegy imádságként hozzáfűzte: „Vajon idén látjuk-e a fölkelő napot?”

Kocsárdig utaztunk együtt, leszálltam s először Marosvásárhelyre mentem. Szombat délután értem Csíkszeredába, ott a barátaim közül néhányan már azzal fogadtak, hogy a délelőtti mise után, Securitate ide vagy oda, de megtartották a „kikerülést” (körmenet a Somlyó-hegy felé). Egész éjszaka a tömött templomban virrasztottunk, és hajnalban körülbelül százan elindultunk föl, a Salvator-kápolnához. Ott a kápolna falához illesztett kinti oltárnál volt a mise. Bőjte Csaba – akkor még „papíron” egyházmegyes diakónus – prédikált, s a mise után a kápolna mögött, a Pogányhavas felől a vékony felhőkön át látni lehetett a fölkelő napot, s azt, hogy szép lassan széteszlatja a párafoltokat.

1989 pünkösdje volt.

A külső körülmények változhatnak és változnak is. A kommunizmus megszűnése, egy külső körülmény az újjászületés elősegítésére, de csak körülmény. A lényegnek a bensőnkben kell végbemennie, ahogy Jézus Nikodémusnak mondta: „ha valaki nem születik újjá, nem mehet be az Isten országába” (Jn 3, 3). Más fordítás szerint „nem születik felülről”, vagyis az Istentől. Ez pedig minden körülmények között és ünneptől függetlenül is állandó feladatunk.

P. HERMANN ÁRON OFM

Az esztergomi Temesvári Pelbárt
Ferencs Gimnázium és Kollégium,
valamint a Pax et Bonum Esztergomi
Ferencs Diákegyesület lapja

XXIX. évfolyam, 2019/2. szám
2019. nyár

Cím:
2500 Esztergom,
Bottyán János u. 10.

Tel.:
06 (33) 898-098

Ímél:
franka@frankaegom.hu
paxetbonum.esztergom@gmail.com
(Diákegyesület, öregdiákok)

Web:
www.frankaegom.hu

Felelős kiadó:
Szánthó Gellért, mb. igazgató

Felelős szerkesztő:
Keppel Dániel

Szerkesztő-munkatárs:
Kedves Ilona

Címlap és hátlap fotói:
Kicska Bálint

Lapterv:
Szeder Balázs Péter © 2015

Nyomda:
Spori Print Vincze Nyomda
(sporiprintv.hu)

Laudetur!

Nagy megtiszteltetés érte intézményünket:
2019. június 22-én Magyar Örökség-díjat kap az iskola
a kommunista diktatúra alatt végzett értékmentő tevékenységéért.

Az értékmentésre, az intézményben évtizedeken keresztül végzett
nevelői munkára szerencsém volt június 2-án nagyon érdekes módon
rátekinetnem, amikor a 60 éve érettségizett diákok osztálytalál-
kozóján hallgathattam végig 18 öregdiákunk életútját és frankás
emlékeit. Legnagyobb hatással az volt rám, hogy szinte minden
beszámolóban elhangzott, hogy a diákok már az esztergomi éveik
alatt tisztában voltak vele: éveken keresztül megőrzettek lesznek
a ferences atyák mellett töltött idejük miatt, hogy szinte esélyük sem
lesz egyetemi felvételre, sőt, hogy valaha arra a pályára kerüljenek,
amit elterveztek. Mégis, ezek ellenére egyetlen pillanatra sem jutott
eszükhöz, hogy máshova kellene járniuk. Nagyon tanulságosnak érzem
ezt a mai világban, amikor azt tapasztaljuk, hogy a diákok többsége
a pillanatnyi vagy rövid távú haszon és előny érdekében alig akar
áldozatot hozni, s az életpályájuk tervezésében mindent a saját
kezükben akarnak tartani, alig hagyatkoznak a Gondviselésre. Úgy
gondolom, hogy a Magyar Örökség-díj díjazottjai a rendszerváltás
előtt önfeláldozó, áldozatos és hiteles nevelő munkát végző tanárok
mellett mindazok a diákok is, akik számára értékrendünk megélése
és tisztá, egyértelmű képviselete többet ért, mint az az illúzió, hogy a
saját kezükben van a továbbtanulásuk és a jövőjük...

Szánthó Gellért
igazgató

Jézus Krisztus az, akiért egyedül érdemes élnünk, őt kell hirdetnünk

* Interjú Bucskó Nándor testvérrel

Egy nappal Nándor testvér pappá szentelése előtt visszatekintünk arra az életútra, amely a szülői házból Esztergomon át a nagyvilágig vezetett, majd pedig a rendbe. Beszélgetünk hivatásának alakulásáról, vágyakról és a lemondások súlyáról, Jézus Krisztusról, a megfeszített és feltámadt Úr életünkben betöltött központi szerepéről, s nem utolsósorban arról a küldetésről, amellyel nap mint nap a diákok életét formálja, kicsiben, apró lépésekkel, de a legfontosabb feladat, Isten akaratának megtalálása felé.

Fotó: Kreska Bálint

☞ **1998-ban érettségiztél Tokár János atya osztályában. Jóllehet már akkor formálódott benned a hivatás gondolata, mégis annak kibontakozása még váratott magára. Sőt, ha jól tudom, igen kalandos út vezetett a rendbe való belépésig.**

– Az érettségi után visszatértem oda, ahonnan származom, Hernádvécsére. Még nem döntöttem el, hogy milyen vonalon fogok továbbhaladni. Szüleim számára a munka – attól függetlenül, hogy édesapám a vasútnál dolgozott – mindig is a földhöz kötődött, én pedig szép lassan belenőttem ebbe. Adva volt tehát, hogy én is újra bekapcsolódjam, folytassam velük együtt a megkezdett munkát, ugyanis akkorra már egy nagy zöldségtermesztő gazdaságot tartottak fenn. Néhány évig még a vállalkozásunkban dolgoztam, 2001-ben pedig a mezőúri mezőgazdasági főiskolára jelentkeztem. Elvégeztem a hároméves képzést, általános agrármérnöki diplomát szereztem, s az volt az álmom, hogy az otthoni gazdaságot felfejlesszem. Ugyanakkor motoszkált bennem a szabadságvágy is. Már a főiskola alatt – nyári munka keretében – eljutottam Angliába, majd egy napon úgy döntöttem, hogy kiutazom Amerikába.

☞ **Mi motivált ebben?**

– Elsősorban a kalandvágy. Ekkoriban a Debreceni Egyetem Agrártudományi Karának hulladékgyártási képzésére jártam, de a tanulmányaimat megszakítottam. New Yorkba mentem, ahol egy raktárban dolgoztam jó pár évig. Mindeközben egyre jobban erősödött bennem a hivatás gondolata, egyre többször jutottak eszembe a gimnáziumban töltött éveim. Tanácstalan voltam a jövőmet illetően.

☞ **Milyennek láttad Amerikát? Voltak olyan tapasztalatok, amelyek maradandó élménnyel gazdagítottak?**

– Az ember ilyen helyzetben nagyon magára van utalva, és ez mindenképpen izgalmas. A tekintetben szerencsésnek mondhatom magamat, hogy nem kellett állandóan munka után néznom, mert éveken át egy helyen dolgozhattam. Megismertem az amerikai egyházat, valamint a politikai rendszert, ami más, mint a miénk. Nagyon sok jószívű amerikaival találkoztam, bár leginkább az ottani magyarokkal tartottam a kapcsolatot. Általában elmondható, hogy három év

után sokak számára vízválasztó pontjón, ha huzamosabb ideig külföldön tartózkodnak. Így volt ez velem is, de a döntés elsősorban nem arra vonatkozott, hogy hazajövök, avagy sem, hanem arra, hogy hogyan tudom életvitelszerűen megélni a keresztény hitemet. Egyre inkább ez foglalkoztatott, amit még táplált az is, hogy rendszeresen ferences templomba jártam szentmisékre. Kinttartózkodásom vége felé felvettem a kapcsolatot az akkori tartományfőnökkel, Magyar Gergely atyával, és már úgy jöttem haza, hogy döntöttem a rendbe való belépésről.

☞ **Hogyan telt a szabadidőd, mit csináltál, ha nem a raktárban kellett dolgoznod?**

– Nagyon szerettem a tengerpartra járni vagy kirándulgatni. Utazgattam is, eljutottam Philadelphiába, Bostonba, Washingtonba, a nagyobb keleti városokba. A nyugati parton azonban nem jártam.

☞ **Mikor hazatértél és jelentkeztél a rendbe nem foglalkoztatott, hogy mi lesz a szüleid gazdaságával?**

– Sajnálattal mindvégig volt bennem, különösen azért is, mert Amerikában közelről láthattam azt, hogy kitarító munkával egy vállalat milyen sikereket tud elérni. Szüleim gazdaságában akkorra már megvolt az a lehetőség, hogy azt még jobban ki lehessen bontakoztatni.

☞ **Ne haragudj, hogy a szavadba vágok, de mint-ha azt a párhozámot látnám, mint mikor Szent Ferenc otthagyja apja jövedelmező vállalkozását. Beszélhetünk az esetekben egy ilyen értelemben vett radikális lemondásról?**

– Gyerekkorom óta a föld nagyon a szívemhez nőtt, és úgy érzem, volt bennem kreativitás, vágy azon lehetőségek megragadására vagy megtalálására, amelyek a vállalkozást kiteljesítették volna. Világosan láttam magam előtt a célokat, konkrét terveim voltak. Szerettem volna zöldségtermesztésbe kezdeni, a szántóföldi gazdálkodás speciális útjait megtalálni. A vetőmagtermesztésben is láttam fantáziát. 80 hektár első hangzásra soknak tűnik, de számomra ez még egy nagyon átlátható mennyiségnek számított. Hát, valami ilyesmi lebegett előttem, de tudtam, hogy egy év múlva mindennek hátat kell fordítanom.

☞ **Mi az az örökség, amelyet magaddal hoztál ebből a közegeből?**

– Például a rendszeres napi munka, amely akkoriban a vasárnapra is kihatott. Nagypapám még foglalkozott állatokkal, azokat vasárnap is etetni kellett. A rendszerességet, a következetességet tanultam meg, azt, hogy mindennek megvan a maga ritmusa, s ezt például a diákok nevelésében nagyon jól lehet kamatoztatni.

☞ **Miért éppen Szent Ferencre és a ferences rendre esett a választásod? Érdeklődtél más rendek irányába is?**

– Ez számomra még mos is egy titok. Kezdetben leginkább a szerzetesi élet ragadott meg. Még Amerikában történt, hogy több szerzetesrendhez ellátogattam. A bencéseknel lelki gyakorlaton vettem részt, és ez egy olyan közösség volt, amelyben kevesebb pap élt, inkább laikus testvérek, akik főként állatokkal foglalkoztak. Mondhatni elzártan éltek. Mégis úgy éreztem, hogy nem ez az igazi. Kerestem tovább, eljutottam a karthauziakhoz is. Ott több mint egy hónapot töltöttem el. Talán a gimnáziumi évek hatásának köszönhető, hogy mindig Ferenchez tértem vissza. Eleinte nem is annyira az ő személye ragadott meg, hanem az a légkör, lelkület, ami ebben az iskolában ért még annak idején. Egyébként – mint már utaltam is rá – az a NewYork-i plébánia, ahová rendszeresen jártam, szintén a ferenceseké volt.

☞ **Pappá szentelésed előtt vagyunk egy nappal. Ha most megkérdezem, hogy miben tartod példaképnek Szent Ferencet, mit mondanál?**

– Ami nagyon szimpatikus számomra benne, és amiben követni is szeretném őt, az a radikalizmusa, másként fogalmazva az elszántsága. Amilyen bőkezű tudott lenni a szegények megsegítésében, olyan radikálisan tudta visszautasítani azt a nagy vagyont, amely rá várt. Mennyire komolyan vette, hogy az egész világnak hirdetni kell az evangéliumot: tervei között szerepelt Franciaország, Marokkó, Szíria. Eljutott Egyiptomba a szultánhoz is. Úgy böjtölt és sanyargatta magát, hogy már a végén bocsánatot kellett kérnie „test-testvérétől” a sok gyötrelméért. Túlzásokba esett – de hát a nagy szerelmese, vagy a nagy szentek ilyenek. Ebben szeretném utánozni Szent Ferencet.

☞ **A fogadalmakat megélni pusztán lemondás, vagy út a kiteljesedés felé?**

– Ha az engedelmességet nézzük, amely talán mindhárom fogadalom közül a legnehezebb, akkor mondhatjuk azt, hogy bizonyos dolgokat mások, az előjárók utasítására meg kell csinálnunk, oda kell mennünk, ott kell élnünk, ahová és ahol arra feladatot kapunk. Például itt a Frankában prefektusként kell működnöm. Kaptam egy osztályt, amely sok vágyamról, tervemről való lemondással jár együtt, ugyanakkor hozzátartozik az a fajta szabadság is, hogy ezeknek a gyerekeknek már én mutathatok iránymutatást, én vagyok felelős értük, tervezhetek velük, formálhatom az életüket. Víziót adhatok nekik, eljuttathatom őket valahová.

A tisztasági fogadalom lényege a személyes kapcsolat. A szerzetes ugyanúgy rászorul a szeretetre, amelynek megélésében nélkülözhetetlenek az emberi kapcsolatok. De amíg a házasságban mindez túlnyomórészt a házastársra vonatkozik, a papnak, a szerzetesnek az életében ez szélesebb körben mozog, másokra, sokakra terjedhet ki. Azt a sok energiát, amelyet egy emberre szánnék, azt most teljes egészébe egy osztálynak, az osztályomnak tudom szentelni.

Ami pedig a szegénységet illeti, sokszor nem is magáról a pénzről, hanem az azzal járó lehetőségekről való lemondás a nehéz.

☞ **Papi jelmondatodat Szent Pálnak a korintusiakhoz írt leveléből választottad: „Elhatároztam, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, a Megfeszítettéről” – olvashatjuk. Mit üzen számodra ez a mondat?**

– Több mondaton is gondolkodtam, és ezt találtam magam számára a legkedvesebbnek, ugyanis ez hitünk titkára, Jézus Krisztusra irányítja a figyelmünket. XVI. Benedek pápa a *Deus caritas est* enciklikájának elején írja, hogy

a keresztény lét kezdetén nem egy erkölcsi döntés, eszme vagy ideológia áll, hanem találkozás Jézus Krisztussal. Mindannyiunknak megvan a Jézussal való találkozásunk története. Az életemben én erre szeretnék fókuszálni, és ezt továbbadni – hogy hogyan és mi módon, azt majd a Szentlélek megmutatja. Ezzel a mondattal arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy Jézus Krisztus az, akiért egyedül érdemes élnünk, őt kell hirdetnünk.

☞ **Fontosnak talátlad hangsúlyozni, hogy Jézusról mint megfeszítettéről gondolkodjunk elsősorban?**

– Szent Ferenc is a megfeszített Krisztust szerette. Több barokk ferences templomban a szószék peremén láthatunk egy előre nyúló, barna habitusban lévő kezét, amely a feszületet tartja. Ez nem elsősorban a híveknek szól, sokkal inkább a prédikáló papot figyelmezteti arra, hogy a megfeszített Krisztusról beszéljen, ugyanis Krisztus halála elválaszthatatlan a feltámadásától. Gondoljunk csak a San Damiano-i keresztre: a megfeszített, de egyben a föltámadt Úr szólítja meg Szent Ferencet. A középkorban, amikor az asszisztencia bevonult a templomba, olyan keresztet vittek, amelynek elején a föltámadt Krisztust ábrázolták – ugyanis a föltámadt Krisztus érkezik a hívek gyülekezetébe –, de ahogy haladt tovább a keresztvivő, a kereszt hátulján már a megfeszített Krisztust is láthatták. A föltámadt Úr érkezik hozzánk, aki követni hív bennünket. Ennek a követésnek az útja, a titka pedig abban rejlik, hogy mindenki vegye föl keresztjét! Nagypéntek nemcsak Krisztus, hanem mindenki életében megkerülhetetlen. Erre már a diákjainkat is ideje korán el kell kezdeni felkészíteni, pontosabban arra, hogy nem az élvezetek hajhászása vagy keresése visz közelebb az igazi boldogsághoz.

☞ **Előszeretettel utalsz a diákok nevelésére. Prefektusként sok időt töltesz velük, s te is ilyen közegben szocializálódtál. Milyennek látod a 20 évvel ezelőtti és a mostani Frankát? Miben van a legnagyobb különbség diákéveid és a jelenünk között?**

– Sajnos a beiskolázásunk hatósugara visszaszorult. Manapság a megyéből, a környékről többen érkeznek, mint az én időmben. A mobilizáció terén is jelentős változások mentek végbe: sok szülő már könnyebben megteheti, hogy hétvégenként is meglátogassa a gyermekét. Ide sorolnám a mobiltelefon használatát is, amely lényegi változásokat hozott magával. A mi időnkben nem volt még mobiltelefon. Emlékszem, hogy ha beszélni szeretünk volna az otthoniakkal, akkor azt a posta előtti telefonfülkéből tehetjük meg. Most gyakorlatilag diákjaink naponta többször is fel tudják hívni a szüleiket. Van ennek jó oldala, de nehézségeket is rejt magában. Mindennemű problémamegoldásba bekapcsolódnak a szülők, amely a prefektus és a diák közötti bizalmi légkör kiépítését lassítja. Arról már nem is beszélek, hogy mi annakidején kéthavonta mehettünk haza, mostanság pedig háromhetente. A fegyelem terén sokkal megengedőbbé váltunk. Nem azt

akarom mondani, hogy mi jobbak lettünk volna a mostani diákoknál magatartás szempontjából, de ma inkább hajlamosak vagyunk szemet hunyni bizonyos dolgok felett.

Ezek mellett a szellemi restség jeleit is tapasztalom, annak ellenére, hogy az osztályomban sokan komolyan veszik a délutáni szakköreiket, érdeklődnek speciális dolgok iránt. A fizikai eltunyulás ugyancsak szembetűnő számomra. Emlékszem, mi annak idején a Franka és a Bottyán-pályák mellett az ún. Úttörőn lévő két salak és a nagy füves pályát is használtuk. Mára ezekből egyedül a Franka-pálya maradt, de ha szombat délután kimegyünk focizni, rajtunk kívül egy teremtett lélek sincs ott. Nem tudom, hogy jár-e valaki teniszezni a szigeten lévő pályánkra – ilyen lehetőség ritkán adódik más iskolában. Tehát a testi nevelésre újra nagyobb hangsúlyt kell fektetni! Ez utóbbiak, mint annyi más probléma, leginkább az okostelefon-használattal függnek össze, mint ahogy arra már az előbb utaltam.

☞ Ezeket a különbségeket hogyan tudod áthidalni? Van valami sajátos, csak rád jellemző nevelési stratégiád?

– Elsősorban arra törekszem, hogy azt valósítsam meg az osztályomban, amit annak idején itt tapasztaltam. Ezeket az értékeket szeretném megerősíteni. Semmilyen fennkölt nevelési elvről nem tudnék beszámolni a magam részéről. Amikor idejöttem, eltökéltem, hogy egyszerű dolgokat viszünk végbe: megtartjuk a napirendet, a stúdiumokon tanulunk, hétféteken értelmesen töltjük el a

szabadidőnket, az egymás közötti kommunikációra nagy hangsúlyt fektetünk. Inkább a következetességhez és az apró dolgok megtételéhez próbálok ragaszkodni. A mindennapi munkára, az örömökre, a játékra és az imádságra helyezem a hangsúlyt. Az intézmény egésze, struktúrája és légköre idővel úgyis mindent magával fog hozni. Mindezek mellett a természet közelségének szeretetét is szeretném még kiemelni. New Yorkban talán az volt a legnehezebb számomra, hogy egy nagyvárosban kellett élnem. Voltak parkok, ahová el-elmentem, de azok nem adták meg azt az élményt, amelyet a természet jelent. Igazán emberi életet akkor tudunk élni, ha például rendszeresen járjuk az erdőt. Hogy ez mennyire sajátosságom, nem tudom, de rengeteg kirándulást szervezek.

☞ Mit szeretnél, hogy a gyerekek magukkal vigyenek az ittlétek alatt a lelkiségből, Szent Ferenc életéből?

– Ferencnek nagyon változatos volt az életútja. Folyamatosan kereste, hogy hogyan tudná a jó Istent megtalálni az életében, hogyan tudná követni őt, és megélni az Evangéliumot. Azt szeretném leginkább a diákjaim lelkére kötni, vagy továbbadni nekik, hogy minduntalan keressék az Isten akaratát, ne álljanak meg, mert biztos vagyok abban, hogy földi életünkben napi szinten meg kell újulnunk, és újra és újra meg kell találnunk az Istenrel való együttléti lehetőségét.

— KEPPEL DÁNIEL

Szánthó Gellért igazgató ballagási beszéde

*Főtisztelendő Tartományfőnök Atya!
Kedves Szülők és Rokonok!
Kedves Kollégák! Kedves Diákok!*

Mindig is nagyon szerettem a ballagási ünnepségeket! Nem azért, mert a búcsúztatásotok jelenti azt, hogy véget érnek a küzdelmek egy-egy osztállyal a szabályok betartatásának harcmezején. És nem is azért, hogy végre lássak némi izgalmat az arcotokon, amikor találkoztok az érettségi feladatokkal. Szerettem nézni, ahogy közösen énekeltek, egyforma ünneplőruhátokban végigvonultok az iskolán. A közös

éneklésből látszik, hogy tudtok egymásra figyelni, és örömet okoz számotokra, hogy egymást erősítve zengitek be az épületet. Az egyforma mentétekben pedig azt értékelem, hogy az egyéni kitűnési igényeteket elfedi egy közösen választott és elfogadott érték, a nemzeti hagyományokhoz méltó ünneplő viselése. Talán ebben a két dologban látom a Franka titkát. Hogy az egymást nem ismerő diákokból miként lesz 4, illetve 6 év alatt szívesen együtt dolgozó, egymást erősítő és támogató közösség, és hogy a sok különböző érdeklődésű és gondolkodású egyéniség miként talál olyan közös értékeket, amelyek mögé együttesen be tudnak állni.

Elérkeztetek középiskolai tanulmányaitok végéhez, és rövidesen lezárjátok a közoktatásban eltöltött hosszú éveket. El kell, hogy mondjam: nem a legkönnyebb útját választottátok az érettségi bizonyítvány megszerzésének. Sőt, az országban nem sok helyen jár annyi áldozattal az érettségiig vezető út, mint ezen iskola falai között. Hosszú hetekre, hónapokra elszakadni a szülőktől, testvérektől és rokonoktól nehéz döntés. Szombatonként tanításra járni, s még vasárnap is kötött napirend szerint élni szintén nem könnyű. Gyakorlatilag reggeltől estig a szabadságokat korlátozó szabályokat kell követni, s még lányok sincsenek a közeletekben, akiknek a jelenléte könnyítene a terhek súlyán. Nem sok kortársatok vállalná, s még kevesebben csinálnák végig az elmúlt néhány éveket. A kérdés, ami talán a Ti fejtekben is ott kering, az az, hogy vajon megérte-e az áldozatot? Nos, aki csupán egy érettségi bizonyítvány reményében érkezett közénk, azok esetében érthető, ha tehernek és fölöslegesnek tűnő dolognak tűnt minden olyan foglalkozás, beszélgetés és program, ami nem az öt érettségi tantárgyához, vagy a szórakozásához volt köthető. Úgy gondolom, hogy számukra egész biztosan nem érte meg az iskolával járó áldozat, még akkor sem, ha igazán sikeres felvétellel zárják az itt töltött időt. Viszont azok, akiket az vonzott ide, hogy ferences szerzetesek mellett élve egy nagy közösségben megismerjék, milyen a keresztény alapokra épülő, és a magyar hagyományokhoz is hű élet a XXI. században, azok talán elfogadhatónak tartják az áldozatvállalást.

Van egy igazán jó hírem: elérkezett a várva várt szabadságotok ideje, hiszen mióta ide jártok, végig ennek hiányát érzékelitek. Többé már nem mások döntik el helyettetek, hogy mit tegyetek, hogy mi a fontos és mi kevésbé az, s az időtökkel is Ti gazdálkodhattok majd igazán. (Meggjegyzem, hogy bár furcsán hangzik, de szerintem eddig is szabadok voltatok. A szabadság ugyanis nem azt jelenti, hogy nincsenek szabályok, hanem azt, hogy az ember megválaszthatja, hogy milyen szabályok, milyen korlátok között akar élni.) De most igazán nagy szabadságban lesz részetek. Az iskola kapuján kilépve Ti döntitek el, hogy amit az iskola közösségében láttatok, tanultatok, az értékeket, amelyek mentén éveken át éltetek, azt követni fogjátok-e, vagy sem.

Mi pedig, a tanáraitok szívből szorítunk nektek. Természetesen a felvételeken is, de főleg abban, hogy milyen emberré váltok. Kíváncsi vagyok, hogy váljatok olyan férfiakká, akik tölgyfaként állnak támaszául egy családnak és nagyobb közösségeknek. Legyetek Ti azok a biztos pontok, akikbe kapaszkodni tudnak mások! Anélkül, hogy túl nagy terhet akarnék a vállatokra tenni, szeretnék egy, a sorozatok világában számotokra jól érthető kifejezéssel élni: „*Közeleg a tél!*”. Sajnos könnyen meglehet, hogy nehéz idők jönnek azokra, akik magyarok és keresztények akarnak maradni a világban, s a Ti küldetésetek, hogy ebben a harcban megtaláljátok a helyeteket!

Keppel Ákos ballagási fotóbeszámolója

Bogeni cserediák-program

* „LängstFreundegeworden” –

Már rég barátok lettünk

Iskolánk idén is cserediák-programot hirdetett a bajorországi Bogenbe. A program során diákjaink májusban egy hetet tölthettek cserediákjuknál. Testvériskolánk, a német Veit-Höser-Gymnasium szintén ferences iskola, testvérkapcsolatunk Stipitz Árpád atya jóvoltából több mint húsz éve működik.

A kinttartózkodás célja legfőképp diákjaink idegen nyelvi ismeretének fejlesztése, Németország történelmének, hagyományainak megismerése volt, de ezúttal nagyon sok barátság is született. A programon, ami idén különösen jól sikerült, összesen 24 diák vehetett részt – elsősorban a 9/A osztály tanulói.

„AusPartnersindlängstFreundegeworden. Die Schüleraustauschprogramme bieten die Möglichkeit, Vorurteile abzubauen und Toleranz und Weltoffenheit zu erleben. Nebenbei entstehen auch Freundschaften, die über Grenzen und Entfernungen hinweg geknüpft werden und anhalten.” / „Partnerekből már rég barátok lettünk. A cserediák-programok lehetőségét

kínálnak, hogy megszabaduljunk előítéleteinktől, valamint toleránssá és nyitottá váljunk a világra. Mindeközben olyan barátságok születtek, melyek határokon és távolságokon ívelnek át” – hangsúlyozta a cserediák kapcsolatok jelentőségét Josef Laumer, a járási közigazgatási vezetője, aki Straubingban fogadta diákjainkat. A német gyerekek 2019. április 29. és május 4. között tartózkodtak Esztergomban, iskolánk fogadta és látta el őket.

Nekem nagyon tetszett a cserediák-program, ami attól volt jó, hogy a magyar és a német diákok azonnal találtak közös pontot, közös témákat, amelyekről beszélgethettek. A délutánok teltek a legjobban: voltunk együtt moziban, bowlingozni, bobozni, kávézni. Merem állítani, hogy ez volt az egyik legjobb kirándulás, amin eddig részt vehettem.

TATÁR DÁVID 9/A

A cserediákom családja egy hétre szó szerint befogadott. Ezt nem azért írom, mert ezt szó-kás mondani, hanem mert tényleg a család része lettem. Szót kaptam a családi beszélgetésekben, segíthettem nekik, játszhattam velük. Folyamatosan kérdezgettek, hogy szükségem van-e valamire, mihez lenne kedvem. Biciklivel bejártuk a lakóhelyüket, mindenben alkalmazkodtak hozzám. Én úgy éltem meg ezt a hetet, hogy a családi programok sokkal jobbak voltak, mint a szervezettek. Ezúton köszönöm a részvételi lehetőséget, nagyon jól éreztem magamat. És mielőtt bárkit a német-tudása fogna vissza, elmondhatom, hogy én ugyan sok nyelvi hibát vétettem, de egy percig sem éreztem, hogy ez zavarná őket.

PETRI DOMONKOS 9/A

Hat óra buszozás után érkeztünk Bogenbe, ahol már vártak ránk a cserediákjaink. Az estét családi körben töltöttük. Másnap Nürnbergbe utaztunk, és megtekintettünk sok nevezetességet. Nekem a szerdai program tetszett a legjobban. Aznap a BMW gyárba látogattunk el, ahol megmutatták nekünk a legújabb technológiákat, valamint hogy hogyan gyártják robotok és munkások segítségével a járműveket. Jártunk egy ezüstbányában, egy üvegyárban és egy szeszfőzdében is, ahol olyan ital készül, amelyhez a növény csak a bajor erdőben terem. Összességében nagyon jól éreztem magamat, és bármikor szívesen visszamennék.

MARRET GUY 9/A

Kitüntették a Franka vidám, elhivatott matematika tanárát

Az esztergomi ferences gimnázium matematika tanára Ericsson-díjat vehetett át. Tanítványai elmesélték, miért szeretik annyira Holló-Szabó Ferenc óráit.

Az Ericsson Magyarország idén huszonegyedik alkalommal adta át a cég kutatás-fejlesztési igazgatósága által alapított Ericsson-díjat nyolc tanárnak, az elismeréssel járó 400 ezer forintos pénzjutalommal együtt a matematika vagy a fizika népszerűsítéséért, illetve a tehetségek gondozásáért. Az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium és Kollégium tanára, Holló-Szabó Ferenc is a díjazottak között van.

A tanárokat tanítványaik, iskoláik és egyéb oktatási intézmények terjeszthették fel a díjra, a díjazás pedig a cég közoktatási partnerei, a Bolyai János Matematikai Társulat és az Eötvös Loránd Fizikai Társulat bírálata, és a MATFUND Alapítvány kuratóriumának jóváhagyása alapján történt. Az elismerésben olyan tanárok részesülnek, akik áldozatos és sokszor az iskolatermi elfoglaltságokon túlmutató munkájukkal generációkkal szeretették meg a legtöbbször általánosan nehéznek gondolt természettudományokat. E tevékenységük nagyban hozzájárul a magasan képzett szakemberek kineveléséhez, hiszen a mérnökképzés nem az egyetemeken kezdődik.

Mint az esztergomi matematika tanár méltatásában elhangzott, Holló-Szabó Ferenc önzetlen lelkesedéssel és mély tisztelettel él a matematika szépségei iránt. Pillanatok alatt elvarázsolja hallgatóit, diákjait a legegyszerűbb anyagokból készített matematikai eszközök csodáival.

Végtelen sok ötletből teremt eltökélt kitartással valóságot. Meggyőződése, hogy a diákoknak kedvet kell csinálni a matematika

tanulásához. Így a tanítási órákon egyéni látásmódjával, derűs stílusával a matematikában kevésbé ügyes gyerekekhez is közel kerül.

Elkötelezett megalapítója és vezetője az ELTE-TTK épületében található Magyar Matematikai Múzeumnak (a MaMának). Évente számos matematikát, MaMát népszerűsítő foglalkozást, előadást tart Kárpát-medence különböző iskoláiban, tanár-továbbképzéseken és a nagyközönségnek. Tehetséggondozó táborok aktív résztvevője, a 125 éves KöMaL lelkes népszerűsítője.

Tanítványai rendszeres résztvevői a különböző tanulmányi versenyeknek, ahol eredményesen szerepelnek. Többször volt előadó a matematika tanárok Rátz László Vándorgyűlésén, a Varga Tamás Napokon és a KöMaL Ifjúsági Anketon. A Múzeumok Éjszakája és a Kutatók Éjszakája programok szervezője. Sokirányú és sokrétű matematikát népszerűsítő tevékenységének méltó elismerése a díj, de a leírt szavaknál talán még többet mond az, ahogy diákjai mesélnek róla, valamint ő maga a tanításról:

FORRÁS: KEMMA.HU

Világi rendiként sok ajándékot kaptam az Úrtól

Kerekes Lászlóval, a Ferences Világi Rend Magyarországi közösségének országos miniszterével beszélgettünk életéről és a Ferences Világi Rendről

☞ Hogyan jutottál el a Ferences Világi Rendhez, hiszen a háború utáni években a ferences harmadik rendet is feloszlatták és csak a rendszerváltás után indulhatott újra?

1985-ben az egyik ferences, Surányi Sándorné Irénke néni hívott az akkori ferences harmadik rendbe. Még titokban, zárt templomban jöttünk össze minden hónap harmadik vasárnapján. Szeged Alsóvárosán Sztankai Szilás ferences atya(*) tartotta az összejöveteleket. Imával kezdtük, utána tanítást adott, és végül rendi értekezlet volt.

Assisi Szent Ferenc alapította a ferences harmadik rendet a világban élő testvérek számára, akik őt követni akarták. Szent Ferenc óta sokat változott a világ, és az ehhez való

alkalmazkodás fontosságát felismerve VI. Pál pápa jóváhagyásával 1978-ban „új” regulát kapott. Azóta lett a rend neve Ferences Világi Rend.

1990-ben, amikor megalakulhatott a Ferences Világi Rend Magyarországon, megújítottam a fogadalmamat az új regulára, ezzel a harmadik rendi ferencesből ferences világi rendi testvér lettem. Az ideiglenes országos tanácsban minden közösség előljárója benne volt, így én is.

☞ Kik lehetnek a rend tagjai?

Mindenki, aki komoly, hívő katolikus keresztényként szeretné élni a mi Urunk, Jézus Krisztus Evangéliumát és Assisi Szent Ferenc

életpéldáját kívánja követni. A Ferences Világi Rendből születtek papi hivatások, de fordítva is igaz, világi papok is elköteleződtek a világi rendben. Gazdagítják a közösségek életét, ugyanakkor egy nagy családot is kapnak, a ferences családot.

☞ A papok közül kik érdeklődnek a ferencesség iránt?

Tapasztalatom szerint, akik nagyon fontosnak tartják szolgálatuk során, hogy Assisi Szent Ferenc életpéldája a papi hivatásuk megélésében domináns legyen.

☞ Hogyan lehet a különböző életállapotban élő testvéreknek a ferences eszményt megvalósítani?

Egyedülállóként, a Katolikus Egyház előírásai szerint tisztán, becsületesen, szorgalmasan vegyen részt munkájában, de minden egyéb területen is. A családoknak első a családi kötelességek teljesítése, legyenek hűségesek, a gyerekeket hitben, az Evangélium alapján, az egyház tanítása szerint neveljék, és ezt az életeszmenyt ne rejtse véka alá, hanem képviseljék szűkebb és tágabb környezetükben is.

☞ Sokan kérdezik, hogy a világi rendiek tesznek-e szegénységi fogadalmat?

Nem, de anyagi igényeinket visszafogottan kezeljük. Törekszünk arra, hogy ne legyünk rabjai a pénznek, a karriernek, de vállaljuk azokat a tisztségeket, amelyeket az adott életállapotban becsületesen be tudunk tölteni. Nem ragaszkodunk az anyagi dolgokhoz, és ha szükséges, akkor le tudunk mondani ezekről, és át tudjuk adni azoknak, akiknek nagyobb szükségük van rá.

☞ Van-e társadalmi szerepetek?

Fontos, hogy akinek képessége van, vegyen részt a közéletben, hogy ne csak a világ és a média által jónak és egyedül hitelesnek vallott elvek, hanem gyakorlati példák az Evangélium tanításai is megjelenjenek a közéletben.

☞ Eddig a ferences lelkiségéről beszéltünk, elsősorban világi környezetben. Az egyházban milyen szerepet tölt be a Ferences Világi Rend?

A közösségek tevékenyen, kezdeményezően vegyenek részt az egyházközösség életében. Például az Eucharisztikus Kongresszus előkészítésében feladatokat vállaltunk, elősegítve mindenkivel a közös munkát. Másik, hogy bármilyen életállapotban vagyunk, egységben éljünk a pápával, a püspökökkel. Most, amikor az Egyházunkat nagyon sok támadás éri, nagyon fontos az, hogy a ferences világi rendiek ezt az álláspontjukat képviseljék a világban.

☞ Szent Ferenc még egy ajándékot adott nektek, rábízott titeket a ferences első rendre. Hogyan és milyen kapcsolat van közöttetek?

A Ferences Világi Rend önálló rend, de az első rendből vagy a Reguláris Harmadik Rendből a közösségek mellé kinevezett lelki asszisztensek szolgálata nélkülözhetetlen. Részt vesznek a közösség lelki életében, segítenek, hogy a közösség felelősségteljes irányba menjen, a testvérek az egyház hivatalos tanítását kövessék és megmaradjanak a ferences úton.

☞ Milyen a felépítése és hány tagja van a FVR-nek?

Minden testvér egy-egy helyi közösséghez tartozik. Jelenleg 36 közösségben több mint 450 ferences világi rendi tag van Magyarországon. A helyi közösségek területi alapon négy régióba tartoznak. Az Országos Tanács feladata szolgálni, buzdítani a testvéreket.

☞ A környező országokban és távoli földrészekben is van FVR (OFS). Velük is van kapcsolatotok?

A határon túli magyar közösségekkel közvetlen, rendszeres kapcsolatunk van. Igénylik, hogy ne csak imával, hanem tevékenyen támogassuk őket. A világon nagyon sok közösség létezik, a testvérek száma 400 ezer fölött van. Jelenleg a világ összes ferences világi rendi testvéreinek a legfőbb elöljárója a miniszter generális, Kauszer Tibor, aki Piliscsabán él és a polgári foglalkozása mellett látja el ezt a szolgálatot.

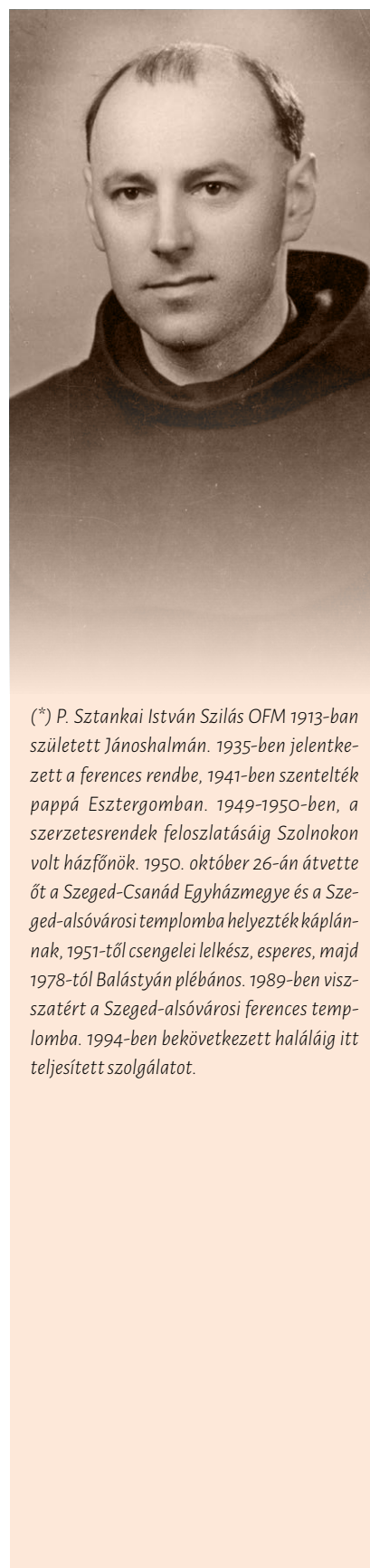
☞ Most volt a Ferences Világi Rend magyarországi közösségének nemzetközi testvéri és lelkipásztori látogatása. Ez mit jelent?

Erre hatévenként kerül sor és több napig tart. Hozzánk most Fr. Alfred Parambathu OFMConv és Ana Fruk érkezett a Nemzetközi Tanács elnökségének megbízásából. A vizitáció lényege, hogy az adott országos közösségről reális képet kapjanak, mik az örömei, a gondoljai, milyen feladatokat tűzött ki maga elé, és mi az, ami megvalósult. A közös beszámolókat egyéni beszélgetések követik. Az országos tanács tagjain kívül találkoznak az asszisztensekkel, a régiók minisztereivel és a ferences ifjúság tagjaival. A végére kialakul egy általános kép. Megfogalmazzuk egy jelentést, amelyben leírják a véleményüket, javaslatokat, észrevételeiket. Ez valóban testvéri látogatás, és a célja az, hogy a Ferences Világi Rend betöltsen hivatását, feladatát egy adott országban.

☞ Szegényebb lettél-e azáltal, hogy válaszolva Isten hívására a ferences utat választottad?

Úgy gondolom, nem lettem szegényebb, sőt gazdagodtam, mert világi rendiként sok ajándékot kaptam az Úrtól. Aki vállalja ezt az elköteleződést Szent Ferenc útján, maga is megtapasztalhatja.

KEDVES ILONA

(*) P. Sztankai István Szilás OFM 1913-ban született Jánosalmán. 1935-ben jelentkezett a ferences rendbe, 1941-ben szentelték pappá Esztergomban. 1949-1950-ben, a szerzetesrendek feloszlásáig Szolnokon volt házfőnök. 1950. október 26-án átvette őt a Szeged-Csanád Egyházmegye és a Szeged-alsóvárosi templomba helyezték káplán-nak, 1951-től csengelei lelkész, esperes, majd 1978-tól Balástyán plébános. 1989-ben visszatért a Szeged-alsóvárosi ferences templomba. 1994-ben bekövetkezett haláláig itt teljesített szolgálatot.

Egész éves munkáról nyolc percben

* Lezárult az idei Ferences Ösztöndíjprogram

A május 22-én megrendezett projektnappal véget ért a Ferences Ösztöndíjprogram 2018-2019-es, hetedik tanéve. Az eseményen az ösztöndíjas diákok egy-egy nyolcperces prezentációban mutathatták be egész éves munkájuk eredményeit.

Az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium adott otthont a 2018-2019-es Ferences Ösztöndíjprogram záróeseményének. Az immár ötödik alkalommal megtartott projektnapra harminc ösztöndíjas érkezett, hogy a program támogatói, diáktársaik, tanáraik és szüleik előtt számot adjanak

mindarról, amit az elmúlt évben ösztöndíjas munkáik során elértek. A találkozón jelen volt P. dr. Dobszay Benedek OFM tartományfőnök, Dobszay Ambrus, a program szakmai vezetője, Fr. Kiss Didák OFM, a Ferences Ösztöndíj Alapítvány kuratóriumának elnöke; valamint Lakatos Sándor, a kuratórium tagja

és fia, Lakatos Benjamin, a MET Csoport vezérigazgatója; a Magyar Nemzeti Bank képviselőjében pedig Lehmann Kristóf, a nemzetközi monetáris politikai és gazdaságtudományi ismeretterjesztési igazgatóság vezetője.

Nyitóbeszédében Dobszay Benedek tartományfőnök elmondta: nagyon értékesnek tartja, amikor szabadidejében egy diák olyan témával foglalkozik, amely nem magától értetődő, nem az iskolai rendszer alapjaihoz kapcsolódik, hanem azon túlmutat. Hozzátette: „Számomra mindig nagy öröm ez a nap, hiszen amikor bemutatjátok, hogy egész évben milyen szép és fontos munkát végeztetek, azt érzem: jó ezért küzdeni, jó időt és energiát fektetni abba, hogy ez a program működjön.”

A program fő támogatója, Lakatos Benjamin is köszöntötte az ösztöndíjasokat. „Mindenesetben elszoktam mondani a következő néhány gondolatot, és ez idén sem lesz másképp. Azt kérem tőletek, hogy amikor majd nektek is lehetőségetek nyílik rá életetek folyamán, hogy valamit visszadjatok a ferenceseknek, a ferences iskoláknak, tegyétek ezt meg úgy, ahogyan én is megteszem, és sokan mások is megtették már.” A MET Csoport vezetője bejelentette, hogy a programot 2019 őszétől egy londoni ösztöndíjjal is kiegészítik, melynek köszönhetően minden évben egy-egy diák a teljes tanévet egy angol katolikus iskolában töltheti.

A délután során három különböző helyszínen zajlottak a bemutatók. Az ösztöndíjasok egy-egy nyolcperces prezentációban foglalták össze egész éves kutatási vagy alkotási munkáik eredményeit. Idén összesen huszonöt projektmunka készült, a legkülönbözőbb témákat érintve. Nagysiker aratott Dobondi-Reisz Mendel az *Egyházzenészek nyomdokában* című bemutatója a Frankából, amelyen a fiatal tehetség egy szintetizátoron élőben adta elő a jelenlévőknek az általa komponált zeneműveket. Szintén nagy érdeklődés fogadta Dudás-Kass Csenge *„Nem kölcsönbe kaptuk!”* című vándorkiállítását a Szent Angéla iskolából, amely a teremtésvelelemről szól. Ugyanebből az iskolából Németh Boglárka a Dévény-, a Pető-, és a Katona-módszereket kutatta a mozgásrehabilitációban betöltött szerepük alapján, Szentendrén pedig Mészáros Péter Levente matematika-tanulást segítő applikáció fejlesztésével foglalkozott. A sokféle érdeklődési körnek köszönhetően a legkülönbözőbb előadásokat hallgathatta a közönség.

FORRÁS: FERENCESALAPITVANY.HU

Idén lehetősége nyílt a Franka 11. évfolyamának az Esztergomi Város Önkormányzat jóvoltából, hogy meglátogassuk a Fiumei úti Nemzeti Sírkertet és az Újköztemető 301-es parcelláját. Az eseményen Romanek Etelka polgármester asszony, a program kitalálója is részt vett.

Május 27-én, hétfőn 8 órakor indultunk a kollégiumból. Első megállónk a Fiumei úti köztemető volt. Itt a két osztály szétvált és külön-külön kapott egy idegenvezetőt, múzeumpedagógust vagy történészt, akik segítettek abban, hogy jobban megértsük a hely fontosságát. Nehéz leírni diákként azt az érzést, ami átjárt minket. Sokat tanultunk már azokról, akik ebben a temetőben nyugszanak. Ady Endre vagy Jókai Mór sírja fölött állni igen különleges érzés.

A körbevezetés végén tartottunk egy ebédszünetet, ami elég volt arra, hogy kilépjünk kicsit ebből a komoly és szomorú hangulatvilágból, és pihenjünk egy keveset. Ebéd után az Apponyi-hintónál találkoztunk Esztergom Város polgármesterével és a Nemzeti Örökség Intézet igazgató asszonyával, akiknek köszönhetjük a Sírkert-látogatás programját. Polgármester asszony rövid beszédében elmondta, hogy miért tartja fontosnak a fiatalok számára a Sírkert megismerését. Ennek öröme a művészarcellás részt is bejártuk, igaz – az idő rövideje miatt – nagyobb léptekkel. Ennek végeztével folytattuk utunkat az Újköztemetőbe.

Itt különleges helyzet adódott, mert csak a program kedvéért nyitották ki a látogatóközpontot, amely ezen a napon alapvetően zárva lett volna. Ily módon csak mi tartózkodtunk

Hőseink nyomában

* Rendhagyó nap a Fiumei úti Nemzeti Sírkertben és az Újköztemetőben

abban az időben ezen a nagyon különös helyen. A körbevezetés itt is nagyon érdekes volt és szomorú egyben, hiszen amiről szólt, az nem a legboldogabb történelmi korszakot idézte fel. Az időjárás ennek megfelelően alakult: megérkezésünk után hamarosan esni kezdett az eső, ami pontosan addig tartott ki, ameddig ott voltunk. Hősiesen helytálltunk, senkise panaszkodott az eső miatt, ami nem is csoda, hiszen ahogy sírhelyről sírhelyre haladtunk előre és közben hallgattuk a különböző emberek halálát, rövid élettörténetét, senki se figyelt az időjárásra. Megtekintettük mind a három parcellát, vagyis

a 298-ast, a 300-ast és a hírhedt 301-es parcellát is. Ezeknek a történetük igen elgondolkodtató, máig nem tudjuk 100%-os pontossággal, hogy kik nyugszanak a kopjafák alatt.

A visszaút ugyan hosszadalmasra sikeredett, de ez se tudta csorbítani az élményeket. Diákszemmel nézve is fontosnak tartom az ilyesféle tanulmányi kirándulásokat, mert fontos tudni, hogy mennyi ember milyen áldozatot hozott a hazánkért, mennyien haltak meg azért, hogy mi nyugodtan élhessünk. Bármikor szívesen visszamennék.

— URBÁN BENCE (11/A)

Az iskolai énekkar szereplései a 2018-2019-es tanévben

Közös ünnepek a templomban, akár VeniSancte, ballagás vagy Te Deum, akár jubileumi szentmisék... Rendezvények városunkban vagy az ország távoli pontjain, ahol mi képviseltük intézményünket...

„A sok szereplés és szolgálat sok munkával jár, többel, mint néha gondolnánk” – írtam kettő, majd egy éve, az előző évadot értékelő cikkeimben. Szavaimban öröm és hálaadás volt. Most is köszönöm minden énekkarosnak, aki kitartó volt és megbízhatóan végezte munkáját! Köszönöm mindenkinek, aki akár csak néhány kedves szóval bízta a nagyszerű, felemelő, de gyakran fárasztó és áldozatot kívánó, iskolánk jó hírét éltető közös tevékenységre a kórus tagjait, vagy megköszönte munkájukat. Adj, Urunk, ha lehet, továbbra is kitarthatást és szorgalmat faindnak, nevelőiknek pedig adj bőséges józanságot és segítő figyelmet!

A következőkben az iskola énekegyüttesének és énekkarának szerepléseit sorolom fel, könnyen meglehet, hogy a teljesség igénye nélkül.

2018. 09. 02. VeniSancte, gimnáziumi tanévnyitó szentmise, 09. 17. iskolai szentmise

Szent Ferenc stigmatizációjának ünnepén, 10. 04. Szent Ferenc atyánk ünnepe, szentmise, zenés áhítat és tranzitus vendégművészekkel, 10. 09. koncert a ferences szociális otthonban, 10. 20. Helytörténeti koncert Esztergom híreségeinek emlékére és a Mátyás király-émlékév alkalmából, 10. 22. iskolai '56-os ünnepség, 11. 13. Kákonyi Asztrik Kortárs Galéria, Olescher Tamás kiállításának megnyitója, 11. 17. koncert az iskolai nyílt napon, 11. 18. Szombathely, három szereplés: Szent Erzsébet búcsú szentmise és koncert a ferences templomban, kórustalálkozó Szent Márton ünnepe alkalmából a róla elnevezett plébániatemplomban, püspöki szentmise és egyházzenei áhítat ismét a ferences templomban, 11. 21. öregdiák papok találkozója, 11. 23. Esztergom, Tízéves az IsterGranum társulás c. ünnepi konferencia zenés bevezetése, 11. 25. Bodajk,

ünnepi szentmise és egyházzenei áhítat, 12. 03. szereplés a Bonum TV élő adásában, 12. 06. adventi műsor a ferences szociális otthonban, 12. 08. koncert az iskolai nyílt nap keretében, 12. 09. Budapest, karácsonyi koncert és öregdiákok ünnepe Budapest, szintén ezen a napon adventi koncert Dejtáron, 12. 11. Kákonyi Asztrik Kortárs Galéria, Mayer Eszter és ÉberhardtMária kiállításának megnyitója, 2019. 02. 09. Kákonyi Asztrik Kortárs Galéria, Karátson Gábor kiállításának megnyitója, 02. 26. Iskolai megemlékezés a kommunista diktatúra áldozatainak emléknapja alkalmából, 03. 04. Budapest, Mátyás-templom, Kodály-requiem, 03. 06. Hamvazószerda, iskolai szentmise, 03. 14. iskolai ünnepség az 1848-49-es forradalom és szabadságharc emlékére, 03. 25. Esztergom, Helischer József Városi Könyvtár, Prof. dr. Prokopp Mária művészettörténész születésnapjának köszöntése, 03. 31. Esztergom, ferences templom, koncert Esztergom és vidékének zenetörténeti forrásainak tételeiből, vendégművészekkel, 04. 14. Esztergom, ferences templom, virágvasárnapi ünnepi liturgia passióval, 04. 18. Budapest, Szent István Bazilika, krizmaszentelési szentmise, 04. 27. Esztergom, ferences öregdiák-találkozó, 05. 14. Tatabánya, Éneklő Ifjúság Verseny, ahol kórusunk arany fokozatú minősítést kapott, 05. 19. Piliscsaba, Egyházzenei Napok, 06. 08. Esztergom, ferences templom, papszentelés.

A legnagyobb részt vállalták az énekkar munkájában: Kovács Pál 12/A, Brunczvik Mátyás, Busai Péter, Gerencsér Roland, Hammer Pál 12/B, Dobondi-Reisz Mendel, Géczy Fábán, Hammer Vencel 10/A, Szalai-Benedek Bálint, Fintor Gellért László 10/B, Tóbiás Levente János 9/A, Barna Péter, Fintor Lőrinc Tamás, Gyozsán Lóránt János, Hammer Ignác, Steindl Ábel 8/A, szintén sokat dolgozott kórustagként Kovács Vince 12/A, Baboss Koppány, Bóna Boldizsár, Bossányi Benedek, Rác Gábor, Ujházy Zalán Andor 9/B, Kaszper Sebestyén Ádám 7/A.

Köszönöm a vasárnapi és hétköznapi orgonálásokat Szalai-Benedek Bálint 10/B, Dobondi-Reisz Mendel, Hammer Vencel 10/A, továbbá az osztálymiséken végzett orgonista szolgálatot Tóbiás Levente János 9/A és Steindl Ábel 7/B osztályos tanulóknak! És nagyon köszönöm Kapisztrán atyának, hogy akadályoztatásom esetén több liturgikus esemény alkalmával is vezette a kórust!

— PÁLMAI ÁRPÁDÉNEK-ZENETANÁR, KARNACY

Liliomfi

* A Bubik Színkör előadása

Nagy hagyománya van iskolánkban a színjátszásnak, és éppúgy, mint az elmúlt években, idén is bemutatásra került egy színdarab, amit – biztosan tudom – igen sokan vártak. Ennek oka nem pusztán Pásztó tanár úr és a Bubik Színkör színjátszóinak töretlen sikere, hanem az ez évi darab körüli találgatások és a végeleáthatatlan pletykákon túli tény, hogy a színpadra kerülő mű Szigligeti Ede méltán híres vígjátéka: a Liliomfi lesz.

A várakozás izgalmát pedig az is tovább fokozta, hogy a bemutató előre kitűzött időpontját elhalasztották. Sokan úgy gondolták, hogy a nagy mű kifogott a kis színtársulaton, és nem tudnak felőni a feladathoz. Először arra gondoltam, hogy ha akadályba ütköztek, akkor biztosan megfordult a fejükben a menekülés gondolata. Nagy Flóra azonban (aki szintén új a csapatban) úgy gondolja, hogy azok a pillanatok a legfontosabb és legjobb lehetőségei a tanulásnak, amelyek próbára teszik az embert, a „színeszt”. Szerinte ugyanis a stressz egyre csak nő a bemutató közeledtével, de a próbákon tanultak és a számtalanszor megismételt, unalomig eljátszott jelenetek segítenek leküzdeni a félelmet, hovatovább a színpadon is irányt mutatnak.

Ma már mind biztosak lehetünk abban, hogy aki valaha is kételkedett a darab sikerében, az tévedett. Az idei előadás színvonalra elérte az elmúlt évek darabjait, és néhány szempontból talán túl is szárnyalta. Az biztos, hogy benne voltak azok a lényeges elemek, amelyeknek köszönhetően könnyen befogadhatóvá tette a néző számára a művet. A színjátszók könnyed otthonossággal uralták a színpadot, és kizökkenthetetlen szereplőkként mesélték a történetet. Baranyai Péter (Liliomfi), bár most

nem kényeztetett minket kellemes „szopránjával”, mégis igazán jó volt. A közönség szavazatai alapján a legjobb főszereplő díját is ő nyerte. A legjobb mellékszereplő pedig Valkó Miklós, az ifjú Swartz alakítója lett. Ungi Cecília és Veres Réka kettőse az előadás egyik kiemelkedő részét képezte lendületével és hangos humorával. Hudák Gergő szerint (akinek ez volt az első szereplése) a színjátszók kellőképpen helytálltak a próbákon, és a megfelelő irányításnak hála, színpadra vihettek egy remek darabot.

A Liliomfi nem egy átlagos színdarab, megvan benne az, ami miatt azt mondhatjuk, hogy megérte megnézni.

Lekötötte és mindvégig szórakoztatta a nézőket, volt benne humor és katarzis. Ezt hozták a szereplők egészen Winkler Gellért Gyurijától Demeter Tamásig, aki zsigerből játszotta a jólelkű fogadó. Soroljuk fel a többieket is: Bodolai Zolit, Magda Domonkost, Beck Pétert, László Bencét, Lévai Leventét és Domokos Andrást; továbbá a technikai munkatársakat: Kimmel Tibort és Mátyási Miklóst.

Nyugodt szívvel gratulálhatunk a színjátszóknak és a közreműködőknek egyaránt. Ezek után pedig újra várhatjuk, hogy mivel lep meg minket jövőre a Bubik Színkör.

_____ PALKÓ BENEDEGÚZ (10/A)

Út a Kazán-szorosba

* Délvidéki osztálykirándulás

Egy osztálykirándulás nemcsak attól jó, hogy minél hosszabb ideig tart sok pihenéssel és lazasággal, hanem ha annak van egy tematikája és célja. A miénk – az elmúlt évekhez hasonlóan – a Kárpát-medence körbejárásának egy újabb részét képezte. Az idei tanévben a Vajdaságot, a Bánátot és a Kazán-szorost, vagyis a Délvidéket vettük célba.

Első nap délután érkeztünk Szegedre, ahol a szállásunk volt. Megérkezésünk és lepakolásunk után ötfős csoportokba rendeződve fedeztük fel a várost egy kis szabadidővel egybefoglalva. Megtekintettük a Dómot, a Tisza partját és több különböző emlékművet, mint például az Aranycsapatét. Este kétfogásos meleg vacsora várt minket a ferences kolostorban. Másnap a Délvidék északibb városaiban jártunk: Zentán, Palicsfürdön és Szabadkán. E helyeken a magyar szecesszió kiemelkedő alkotásait néztük meg. Zenta a Vajdaság legmagyarabb városa. Palicsfürdön a tóparton

sétáltunk, és megcsodáltuk a szecessziós épületeket az egykori palicsi olimpiák helyszínén. Szabadkán megnéztük Kosztolányi egykori iskoláját, és Kleofás testvér felolvasta Csáth Géza *A varázsló kertje* című novelláját.

Harmadnap már a következő szállásunk felé vettük az irányt. Útközben megálltunk Temesváron, ahol tettünk egy kis városnézést, majd megebédeltünk. Egy negyedóra ra leszálltunk Herkulesfürdön, ahol már a Római Birodalom idején is volt gyógyfürdő. Szörényvári szállásunk előtt a Duna partjáról néztük meg, mi maradt az Ada-Kaleh nevű kis

határfaluból: semmi, mivel a Duna-gát építése miatt ezt a folyó közepén lévő kis szigetet teljesen elárasztotta a víz.

A negyedik napra egy túrát készültünk tenni a Kazán-szorosban. Sajnos az időjárás közbeszólt, így a kirándulás elmaradt, ennek ellenére mégis ez volt az egyik legjobb része a hat napnak. Elmentünk hajózni és ezt a gyönyörű helyet pont a kellős közepéből, a vízről láttuk. A szorosnak néhány további érdekessége is van a látvány mellett. Ezen a területen épült út Traianus császár korában a sziklák pereme mentén a kereskedelem és újabb tartományok meghódítása céljából. Az út maga már szintén víz alatt van az erőmű miatt, de az emléktáblája a vízfelszín felett található. A hajókázás után elhaladtunk Galambóc vára mellett, melyet egyenesen a sziklára faragtak az építők. Ez egy nagyon impozáns végvár, aminek a történetét érdeklődéssel hallgattuk meg. A következő és egyben utolsó szállásunk Székelykeve volt, ahova a bukovinai székelyeket telepítették hajdanán. A finom vacsora után meghallgattuk Dani Zoltánnak, a szerb légvédelem nyugalmazott ezredesének az előadását, aki a délszláv háború során lelőtt egy F-117-es lopakodót.

Az utolsó előtti napot Nándorfehérváron, vagyis a mai Belgrádban töltöttük. Megfordultunk a Tesla Múzeumban, ahol bemutatták nekünk Nikola Tesla, horvát származású fizikus találmányait. Megnéztük emellett a város egyetlen megmaradt török kori mecsetét is. Végül felmentünk a várba, és ott Kleofás testvér mesélte el nekünk a Nándorfehérvári diadal menetét. Az ezt követő szabadidő után szálláshelyünkre tértünk vissza. Másnap elindultunk Esztergom felé, de még meglátogattuk Nagybecskerekét és az aracsi pusztatemplomot. Nagybecskerekét tartják a Vajdaság központjának, nem is véletlenül, hiszen egykor az itteni búza táplálta Európa jórészét. Itt az ebédünk igazán balkáni volt: csevapcsicsa. Az aracsi pusztatemplom romjainál magyarokkal is találkoztunk. A templom története homályos, de egyértelműen látszik, hogy gótikus. Mérete vetekedik a zsámbéki romtemplommal, mégis egy teljesen üres szántóföld közepén áll.

Összegezve a hat napot elmondhatom, hogy nem volt hiábavaló. Felkeltette az érdeklődésem a Vajdasággal kapcsolatban: mind kulturális, mind természeti szempontból egyedülálló tájakon jártunk.

VIOLA KRISZTIÁN (10/A)

In memoriam P. Szalóczi Pelbárt OFM

Tragikus halálának évfordulóján Pelbárt atyára, gimnáziumunk egykori igazgatójára emlékezünk

P. Szalóczi Elek Pelbárt 1907. szeptember 29-én született Jolsván. 1924-ben lépett a ferences rendbe, 1931-ben szentelték pappá. 1936-48 között az esztergomi ferences gimnáziumban magyar nyelv és irodalmat, valamint latin nyelvet tanított. 1944–47 között a gimnázium igazgatója. 1948-50-ban a szombathelyi ferences teológia tanára, 1950–70 között az Esztergomi Szeminárium spirituálisa. 1970-től haláláig a pesti ferences templom lelkipásztora volt. Több lapban és folyóiratban jelentek meg rendszeresen cikkei, ismertetései. Jolsvai Elek álnéven verseket is írt. „P. Szalóczi Pelbárt munkatársa a Kolozsvárott megjelenő *A Hírnök* c. folyóiratnak, választott rendes tagja a Balassa Bálint Irodalmi és Művészeti Társaságnak. Szerepelt a Balassa Társaságnak a lévaiak részvételével rendezett felvidéki irodalmi estjén. Cikkeket, ismertetéseket írt a következő folyóiratokba, lapokba: *A Hírnök*, *Bars*, *Élet*, *Katolikus Szemle*, *Szent Antal*, *Utunk*, *Vasárnap*.” (Részlet gimnáziumunk 1938/39-es iskolai évének Évkönyvéből)

Földi életét gyilkos kéz oltotta ki 1979. július 14-én. Temetése 1979. augusztus 4-én volt. A Rákoskeresztúri új köztemetőben nyugszik. Emléke legyen áldott!

Bíróság előtt a papgyilkos

A többszörösen börtönviselt Sólymos Gyula, aki tavaly nyáron a belvárosi templomhoz tartozó egyik papi lakásban kioltotta Szalóczi Elek nyugalmazott templomigazgató helyettes életét, hétfőn állt a Fővárosi Bíróság elé. Büntetőjogi felelősségre vonását előre kitervelten és nyereségvágyból elkövetett emberölés miatt indítványozta a fővárosi főügyészség. A 45 éves Sólymos Gyula évek óta jobbjára abból tartotta fenn magát, hogy az ország különböző részein egyházi személyeket keresett fel és tőlük különféle ürügyekkel pénzt csalt ki. Így jutott el 1979 tavaszán Szalóczi Elekhez, más néven Pelbárt atyához. A 72 esztendőős, súlyos beteg paptól több tételben összesen 5500 forint kölcsönt vett fel. Hogy terhes tartozása alól szabaduljon, elhatározta, megöli Pelbárt atyát. Július 14-én a déli órákban, igazolvánnyal a kezében lépett be a papi lakba, azt állította, hogy törlesztésül háromezer forintot hozott magával. Az asztalról felkapott üvegvázával fejbe sújtotta az idős embert, nyakára tekerte az asztali lámpa vezetékét, s a zsinórt az íróasztal lábához kötötte. Szalóczi Elek halálát – a szakértői megállapítás szerint – fulladás okozta, amely néhány percen belül bekövetkezett.

————— DUNÁNTÚLI NAPLÓ, 1980. JÚNIUS (149. ÉVFOLYAM, 158. SZÁM)

Franka-nap 2019-ben

* Hagyományaink és múltunk tisztelete a jövőnk meghatározója

*„A múlt tehát a mi átélésünkön keresztül ömlik a mába, de ugyanígy:
nélkülünk nem szövődik bele a jövőbe.
A két idő – összes javaival – bennünk találkozik,
tehát – bizonyos értelemben – mi vagyunk a múlt és a jövő.
Se egyik, se másik nincsen nélkülünk.
És mi sem létezhetünk nélkülük.”*

(Czakó Gábor Kossuth-díjas író)

Újabb év telt el, frankás hagyományainkhoz híven április utolsó szombatján, 2019. április 27-én tartottuk szokásos éves öregdiák nagytalálkozónkat, a Franka-napot.

A napirend szerinti ünnepség két jubiláns szerzetes, Orbán Márk aranymisés és Lukovits Milán ezüstmisés atyák háládó szentmiséjével kezdődött. A szentmise végén az öregdiákok nevében dr. Gergő Lajos egyesületi alelnök (1975/A) és dr. Szabó Ferenc felügyelőbizottsági tag (1989/B) köszöntötték a jubiláns atyákat, és adták át az öregdiákok szerény ajándékát. P. Milán ajándékát, Szent Ferenc stigmatizációjának metszetét, Szabó László (1968/H) öregdiáktársunk készítette és adományozta, amit ezúttal is hálás szívvel köszönünk.

A nagytalálkozó a tornateremben folytatódott, ahol a Boldogasszony Anyánk himnuszunk eléneklése után a diákegyesület elnöke, a köszöntés és a napirendi pontok kihirdetése után, ismertette a 2018-as év pénzügyi beszámolóját és a 2019-es év költségvetésének tervezetét. A pénzügyi beszámolót és a költségvetési tervezetet a jelenlévő öregdiákok megszavazták. Folytatásként Szánthó Gellért mb. igazgató, öregdiáktársunk (1993/A) a gimnázium jelenéről tartott tájékoztatást. Az ünnepség a Temesvári Pelbárt-díj átadásával folytatódott. Az idei díjazott Horányi László Jászai Mari-díjas színművész, az Esztergomi Várszínház igazgatója, öregdiáktársunk (1969/B) volt, aki Veres Géza atya osztályában érettségizett. A díj-átadás előtt elhangzott méltatásból megismerhettük öregdiáktársunk tartalmas szakmai életútját és példamutató munkásságát, valamint a ferencesekhez való szoros kötődését. Idézet a méltatásból: *„Tanárai, nevelői, az akkori atyák, szerzetesek szavai és nevelése a mai napig meghatározóan benne élnek: »De mit is mondott Géza atya, mit követelt Sándor atya, mit közvetített Lukács tanár úr, mi is az a ferences szellemiség? Ha nem is találod meg azonnal, de keresd a választ! Keresni kell a választ! Ne add fel!« Amikor teheti, nagy örömmel vesz részt a frankás öregdiákok találkozásán, és mindenben számíthatnak rá öregdiáktársai és volt iskolája. A tehetséges frankás diákokat anyagilag is próbálja segíteni, támogatni. A Frankával ma is élő kapcsolata, és mint a többi öregdiák, ő is érzi, hogy kezét a Franka nem engedi el. Géza atya, Sándor atya,*

Lukács tanár úr, tanárai tanításait, intelmeit magával hordozza.»

A Franka-nap idei mottójának, *„Akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok”* (Dán 12,3), nem volt véletlen a választása, hiszen a tornatermi ünnepség keretén belül alma materünk egykori nagyjairól, kiválóságairól, diákjaik által szeretett és nagyrabecsült tanáraitól és prefektusairól, a 100 éve született Iglói Ignác, Veres Géza és Tornyos Kálmán ferences atyákról, valamint a 10 éve elhunyt Kékesi Tibor testnevelő tanár úrról emlékeztünk meg. Ignác atyának hét osztálya (első osztálya 1952-ben, utolsó osztálya 1970-ben), Géza atyának pedig öt osztálya (első osztálya 1961-ben, utolsó osztálya 1977-ben) érettségizett a gimnáziumban. Tornyos Kálmán atyának 1946-ban egy osztálya érettségizett, majd gazdasági vezetőként dolgozott az intézményben. Ignác atyáról Rába György öregdiáktársunk (1970/B), Géza atyáról P. Hován Ágoston ferences szerzetes, öregdiáktársunk (1965/H), Kálmán atyáról pedig Vörösváry Ferenc öregdiáktársunk (1956/H) tartott visszaemlékezést. Kékesi tanár úrra P. Reisz Pál ferences szerzetes, öregdiáktársunk (1960/H) emlékezett. Felemelően szép visszaemlékezéseknek, szívből jövő hálának, felejthetetlen emlékek felidézésének lehettünk részesei mindannyian. Az ünnepséget tanár úr lánya, Kékesi-Kovács Livia és családja is megtisztelte jelenlétével. Tornatermi ünnepségünk a Szózat eléneklésével zárult.

A program folytatásaként megkoszorúztuk P. Temesvári Pelbárt, P. Nagy Sándor Arisztid, P. Hajdu Antal, P. dr. Huszár Jeromos és Hőseink domborművét, majd a kriptában közös imával zárult a megemlékezés.

A szívvel-lelket melengető programok után már ki-ki nagyon várta a kihagyhatatlan babgulyást és almáspitét, amelynek elfogyasztására a gimnázium diákebédlőjében került sor. Köszönjük Poprádi Béla szentendrei ferences öregdiáktársunknak, hogy 20 kg hússal járult hozzá az ebéd elkészítéséhez. A kötetlen beszélgetések, jó hangulat, nosztalgizálás, derű és egymásrafigyelés uralta idén is a közösséget. Még ha rövid ideig is, de jó volt újra önfeléd „frankás diáknak” lenni.

A Pax et Bonum Esztergomi Ferences

Diákegyesület elnöksége és felügyelőbizottsága háláját és köszönetét fejezi ki elsősorban a jó Istennek, hogy az idei évben is együtt ünnepelhettünk. Továbbá köszönet mindazoknak az öregdiáktársunknak, akik eljöttek, és együtt, méltó módon adhattunk hálát az ünnepeltekért, elhunyt nevelőinkért, tanárainkért és egymásért.

Ebben az évben is köszönjük az esztergomi ferencesek közösségnek a befogadást; dr. Varga Kapisztrán házfőnök atyának, öregdiáktársunknak (1979/B) az ünnepségükön való megtisztelő jelenlétét. Továbbá hálás köszönetünket fejezzük ki Kedves Ilonának az előkészületekben, szervezésben és az öregdiák-egyesületben végzett munkájáért. Köszönettel és hálával tartozunk Pálmai Árpád öregdiáktársunknak (2000/A) és az énekkarnak a szentmisében nyújtott szép zenei szolgálatáért. Végül, de nem utolsósorban köszönetünket fejezzük ki a technikai dolgozóknak (konyhásoknak, takarítóknak, műszaki és portaszemélyzetnek) a háttérmunkáért, valamint a 12/A (Básty Gergely, Cziráki Péter, Dapev Benedek, Dobre Dénes, Nébli Gergő, Vincze Péter és Winkler Gellért), a 10/B (Kimmel Tibor, Mátyási Miklós) és a 8/A osztályos (Steindl Ábel) diákoknak.

Összegzőként megállapíthatjuk, hogy az idei találkozáson is újra megtapasztalhattuk az öregdiákok közötti összetartást, az alma mater iránti ragaszkodást és hűséget, a korosztályoktól független egymás iránti tiszteletet, szeretetet. Felejthetetlen pillanatokot töltöttünk együtt. Rövid időre elköszönünk, de jövőre újra visszatérünk. Addig is Isten áldása kíséreljen mindannyiunkat! **Pax Et Bonum!**

DR. GERGŐ LAJOS (1975/A),
EGYESÜLETI ALELNÖK

Tóth Béla (1978/A)

Az esztergomi gimnáziumba kerülésemet nem tudom másként magyarázni: jó Isten irgalmának tekintem már régóta.

Életem későbbi eseményeit így vagy úgy meghatározta, hogy a Frankában végeztem.

Nem akartam nyolcadikos koromban egyházi iskolába menni. A szüleimnek meg is indokoltam: nem tudok ájtatosan, kenetteljesen beszélni, mint a papok. Szüleim nem tudtak meggyőzni. Esztergom is nagyon távolinak tűnt a szülői háztól. Ferences szerzetest is csak a gimnáziumban láttam először. Nem voltam rossz tanuló, ám tavasszal megjötték az értesítések, hogy Gyöngyös mindkét középiskolája elutasította a felvételemet. Édesapám autóba ült, s megkereste gyerekkori barátját, aki pap volt. Ő elment a Frankába. Húsvét utáni héten (Fényes Hét) jött a levél: „... a főtitkarendő úr kérésére örömmel vesszük fel gyermeküket gimnáziumunkba”. Prefektusom, Reisz Pál atya azzal fogadott: „Te vagy az, aki húsvét tájékán jelentkezett ide? Azért tudtunk felvenni, mert előtte való héten egy gyerek visszalépett. Így tudtunk helyet adni neked.” Akkor még nem, de később a jó Isten gondviselő szeretetét láttam ebben a történetben.

Hamar rájöttem, hogy nem kell kenetteljesen beszélni. Mi több, tettett a szellemiség, lelkeség, amivel át volt itatva az iskola és a kollégium légköre. Felejthetetlen élmény volt, amikor több száz felsőbb évessel először együtt énekeltünk, vagy inkább az állunk leesett a hangzás elsöprő erejétől, melyből a hit is áradt. Emlékszem az énekari próbákra, s azokra az énekpróbákra, melyeket Barsi Balázs atya 320 gyereknek tartott az ebédlőben, s hogy miként zengett ez az ének a templomban. A Balázs atya által tartott szombat esti elmélkedések is megmaradtak bennem. Második korunkban egy ideig nem ő tartotta az elmélkedéseket (talán akkor lett magiszter), s helyette litánia volt, de a diákság aláírásokat gyűjtve visszakérte és visszakapta Balázs atyát. A Frankában valóban demokrácia volt! Máig emlékszem Balázs atya elsős hittanóráira. Sok-sok mondata, gondolata megmaradt bennem, meghatározó lett azokra az évekre, s elkísért a későbbi évtizedekre is.

Nem lehet elfelejteni prefektusom matematika óráit. A dolgozatokat, a javító dolgozatokat, az érettségi tételek komoly kidolgozását, és az előzetes érettségi beszámolókat. De emlékszem a Pál atyával való személyes beszélgetésekre, a csoportos kis beszélgetésekre a történelem egy-egy momentumáról, egy-egy börtönviselt szerzetes vagy világi ember hitvalló életéről, vagy éppen a jó Istenről, vagy Jézus Krisztusról.

„A Jóistenhez csakis egy úton lehet eljutni,

az Úr Jézus Krisztuson keresztül!”) Jó, hogy sokszor elmondta ezt! Természetszerűen, nem alakoskodást várt tőlünk. Türelemmel viseltetett hitünk, személyiségünk alakulását illetően is. Magas természettudományos, humán és vallási műveltségét alázattal és nagy pedagógiai érzékkel próbálta, és tudta átadni. Remek pedagógus volt. S hogy a nagy természettudományos műveltség és az őszinte vallásosság nem egymást kizáróak, hanem nagyon is összefüggnek, ezt az ő személye kiválóan igazolta (hiszen azokban az évtizedekben a csapból is a „tudományos világnézet” csöpögött). Ő és ferences testvérei hiteles életükkel, következetességükkel, mély vallásosságukkal, azzal, hogy bár csak kamaszok voltunk, mégis őszintén tisztelték bennünk az embert, példát adtak későbbi életemhez is. Sok helyen elmondtam már: az én középiskolai tanárim, igazi nagy tanáregyeniségek voltak. Volt tanítványaim ma már felnőtt emberek. Amikor összefutok velük, s elbeszélgetünk, s kapok egy-egy kedves mondatot, mindig eszembe jutnak frankás tanárim, mert amikor a katedránál álltam, ők voltak a példaképeim. *Reisz Pál, Halmi Vilmos, Barsi Balázs, Huszár Jeromos, Veres Géza, Csontos Oszkár, Máté Teodóz, Záborszky Imre, Bozóki István* atyák és a többiek. Róluk, és a háttérben csendben, alázattal szolgáló idős ferences testvérekről, kedves nővérekről, mindegyikükről külön cikket

lehetne írni. Hálával gondolok rájuk, azokra az évekre, a diáktársi barátságokra, a vasárnapi és hétköznapi diákmisékre, kirándulásokra. S hogy mindennek részese lehettem, Isten jóságának tekintem.

Magyar-történelem szakos tanár szerettem volna lenni már 12 éves koromtól, de erre semmi esélyem nem volt, mert azokban az évtizedekben az egyházi gimnáziumokból Egerbe, a HoSi Minh Tanárképzőbe elvből nem vettek fel senkit.

„mert az ott végzett diákok világnézetét nem lehet átformálni”

– mondták. Mekkora beismerés volt ez! S micsoda elismerés! Ott Egerben az is elhangzott: „Aki vallásos, az itt nem végezhet!” Nekem és több osztálytársamnak a tanítóképző maradt. A B osztály prefektusa *Halmai Vilmos atya* mindig megkülönböztetett szeretettel volt felém is. Amikor elmondtam neki, hogy nem adom be a jelentkezési lapomat, mert úgysem vesznek fel, annyit mondott: „Hm! Elég hülye vagy!” Ez a mondata adta meg a lökést nekem, hogy ha ez a zseni ember ezt kinézi belőlem, akkor jelentkezem. Ma már e mondatot is a jó Isten gondviselésének tekintem.

Oda is csak egy év után mehettem, hogy addig formálódjak a világban. Egy évet egy Gyöngyös környéki faluban tanítottam, képzés nélkül. Párttag iskolaigazgatóm a '30-as években ugyancsak frankás diák volt, talán ezért is figyelemmel és szeretettel viseltetett irányomban. Akkor szerencsémnek, ma már a jó Isten gondoskodó szeretetének látom ezt is.

A tanítóképzőben a végzés félévében hívtak a tanulmányi osztályra. A belső helyiségben, ahová földi halandó a lábát sem tehetette be, egy számomra ismeretlen tanárnő fogadott. Bemutatkozott, s elmondta, hogy ott tanított a főiskolán, de családi okok miatt Gyöngyöstre kellett költöznie. Az ottani iskola igazgatója küldte a főiskolára, hogy olyan végzős pedagógust vigyen oda, akit a főiskola javasol. Azt mondta: „Ezt a három dossziét a főigazgató adta a kezembe. Ez az évfolyam KISZ-titkáráé, ez egy színjeles lányé, ez a magáé. Én magát választom.” Később elmondta: „Tudod, édesapám kántor-tanító volt, s mindig azt mondta: kislányom,

mi emberek, csak eszközök, STEMLIK vagyunk a jó Isten kezében.

S amikor megláttam a dossziédobozban, hogy ferences gimnázium, azt mondtam, no, édesapám, itt a stempli! Ő lesz az!” Hát így kerültem Gyöngyös legvörösebb iskolájába 15 esztendőre. Ennek az iskolának a tanári kara 1956-ban kiállt a forradalom mellett, ezért ezeket az embereket lecserélték, s teljesen megbízható kádereket válogattak oda össze, erre évtizedekig odafigyelve. Kinevezésem után pár nappal iskolaigazgatómat és helyetteseit berendelték a pártbizottságba, hogy miként vehettek fel egy ilyen embert, mint én, pont ebbe az iskolába, miért nem jártak el még körültekintőbben, hisz ez az ember ma is „aktívan vallásos” – szólta a dörgedelem. Nem jöttek rá az elvtársak az igazi okra, mert sekélyesen gondolkodtak. Az iskola párttitkára is aggodalommal fogadott: „Hallom, papi iskolába jártál!”

Később Egerben mégiscsak elvégeztem a történelem és magyar szakot. Mivel az indexemben a tanítóképző neve szerepelt, inkognitóban maradtam. Az államvizsgán az első magyar király, a „hivatalos” I. István helyett Szent Istvánt mondtam. Néhány mondat után kiküldtek, jelezve, valószínűleg nem fogok diplomát kapni. Nagybátyám a megyei erdőgazdaságnál volt nagyon komoly pozícióban, így a délutáni eredményhirdetésre

államvizsgám érdemjegye elégségesre alakult. 1985-öt írtunk... 1988-ban, amikor a Szent Jobb az egri bazilikába érkezett, a szemközti tanárképzőn még csak egy magyar zászló sem volt... Jól emlékszem!

1992-ben az egyház át akarta venni azt az iskolát, amelyben én is tanítottam. Morus Tamás, VIII. Henrik lordkancellárjának élete mindig is példa volt számomra, a kommunista évek alatt is. Amíg lehetett hallgatott, nem akart áldozat lenni, de amikor a király a lelkiismeretét érintő nyilatkozatra akarta rávenni, nem tagadta meg meggyőződését. Az egyházi iskola átvételénél nekem is oda kellett állnom valamelyik oldalra. Nem volt kérdés, hogy hová. Mivel az országos médiában már zajlott a Dabas-Sári ügy, s a gyöngyösi ügyből akarták kreálni a második Dabas-Sári ügyet, az érsek úr úgy döntött, nem kell ilyen áron ez az iskola. Szaktárgyaim mellett 7 évig hittant is tanítottam tanítványaimnak, hogy milyen sikerrel, azt valójában csak Isten tudhatja. Mivel abban az iskolában lelki károsodás nélkül már nem maradhattam, 1997-ben eljöttem. Ám arra a 15 évre emlékezve szeretettel gondolok tanítványaimra, s a jó Istenre, aki megadta, hogy azzal foglalkozhattam, amire gyerekkoromtól készültem.

Elkezdtem (Gyöngyösön és környékén – mi mással?) szőlészkedéssel és borászkodással foglalkozni. Nem akartam semmilyen közéleti szerepet vállalni, pedig kaptam megtisztelő megkereséseket. Utólag – mostani szolgálatomat nézve – jól döntöttem. Egyet vállaltam el, amely meghatározta, és teljesen átformálta az életemet. 2002 tavaszán, húsvét utáni héten (megint Fényes Hét!) megkeresett a szentkúti ferences plébános, Palkó Julián atya, hogy erre az ősi Mária-kegyhelyre kántort keresnek, s rám gondoltak. 24 óra gondolkodási időt kértem. Átgondoltam addigi életemet: hogy lányunk örökbefogadása előtt kértem Isten és Mária segítségét, hogy fiunkat Medjugorjában kértük, s napra kilenc hónapra meg is kaptuk; hogy édesapám már a klinikai halál állapotában volt, amikor kértem a Szűzanya segítségét, s még 13 évre visszakaptuk őt; hogy az a ferences rend van Mátraverebély-Szentkúton megszorulva kántort illetően, amelyik rend engem négy évig tanított a Frankában, ahol engem 1974 tavaszán ismeretlenül is szeretettel fogadtak, s adták életem csodálatosan szép négy évét. S hát nem utolsósorban Barsi Balázs és Hován Ágoston atyák tanítottak orgonálni, miután ott a Franka Veni Sancte miséjén hallottam először szép orgonaszót, s arra gondoltam, de jó lenne ezt így megtanulni.

2002 Isteni Irgalmasság vasárnapján ülhettem először a Szentkúti Bazilika orgonájához. Igyekszem énekemmel, orgonálásommal szolgálni a liturgia szépségét, hogy az oda zarándokló emberek lelkileg gazdagabban, lelki békében térhessenek haza a Nemzeti Kegyhelyről. Sok kiváló és nagyon nagy hitű embert ismerhettem meg itt is. Mi más ez, ha nem Isten és Mária jósága?

1991 őszén Nagymaroson Gyulay Endre püspök úr olvasta fel Bódás János Valahol ki van jelölve helyed... versét, vagy versrészletet. Mindenkinépszerűsrettel küldöm, aki megtisztelt azzal, hogy végigolvasta soraimat:

„Mi vagy?
Vigasznak, írnak szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnynak.
Valahol rég... siess... keresd,
Ki van jelölve a helyed.”

Programozás LearningApps-ben

* Mások számára is hasznos dologgal akartam foglalkozni...

A Ferences Ösztöndíjprogramra való jelentkezésemben nagy szerepet játszott, hogy valamilyen informatikai témával akartam foglalkozni, amit a pályázatban még külön is díjaznak. A pályázat végleges céljának kitűzéséhez Vizes Marianna tanárnőtől, mentoromtól kértem segítséget, és a már korábban általa bemutatott LearningApps így került ismét a látóterembe. Végül arra is gondoltam, hogy nemcsak a magam, hanem más számára is hasznos dologgal foglalkozhatok, ami szintén megerősítette elhatározásomat.

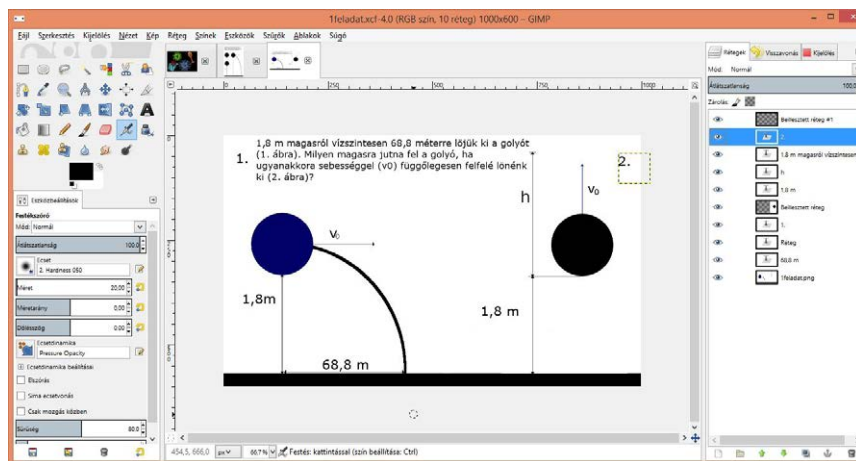
A pályázatomban, illetve a projekt munkám címe: *Programozás LearningApps-ben* volt. A projekt keretében a LearningApps.org internetes oldalon biológiával és fizikával kapcsolatos gyakorlófeladatokat (tankockákat)

készítettem. Fizikából a kinematika témaköréhez, biológiaiából főként a szövetek témaköréhez csoportosultak a tankockák.

A *LearningApps.org* egy interaktív oktatási anyagok létrehozására alkalmas web 2.0-as felület. A Berni Pedagógiai Főiskola, a Mainzi Egyetem és a Zittau/Görlitzi Főiskola közös alkalmazása. Az oldal folyamatos fejlesztés alatt áll és már több nyelvre le is fordították (a magyar oldal egyik készítője Vizes Marianna tanárnő). Az oldal használata ingyenes, így mindenki számára szabadon elérhető. Számos, mások által készített gyakorlófeladat található az adatbázisban, amely remek lehetőséget biztosít – bármely tantárgy, bármely évfolyam – gyakorlására vagy felkészülésre. A feladatok elkészítéséhez 20 különböző sablont találhatunk segítségül (pl. párosítós játék, kvíz, szókereső), valamint, ha feladatokat akarunk készíteni, akkor beállíthatjuk egy skálán, hogy milyen nehézségű legyen, és kereshetünk kulcsszót, illetve téma alapján is.

A pályázatban a képeket a *Gimp* nevű képszerkesztővel készítettem, a videókat a *Movie Maker*rel vágtam meg, amelyek a rögzített kísérletek mozgóképeihez kelletek. Ezek segítségével színebbé tudtam tenni a feladatokat. A *Fizika* szimulációs programot is használtam, hogy a kísérletek könnyebben szemléltethetők legyenek. A *Geogebra*val grafikonokat rajzoltam a feladatokhoz. A projektet sikeresen lezártuk, és végül 26 feladatsort készítettünk el. Vannak közöttük idegen nyelvek is, valamint két nagyobb összefoglaló tankockát is sikerült megalkotnom.

CSOMOR BÁLINT (10/A)

hírek

2019. április 6-án hagyományosan – a húsvéti szünetet megelőzően – tartottuk a rekollekciót. Összesen tizenhárom előadás közül választhattak a tanulók. Elmélkedések, kiscsoportos beszélgetések, interaktív foglalkozások zajlottak. A lelki gyakorlat diákjaink hitéletet elmélyítette, növekedett szeretetük egymás iránt, és az iskolai közösséget is nagyban erősítette. Köszönjük az előadók áldozatos munkáját és a diákjaink kitartó figyelmét! Előadók, témák: P. Demény Martin OFM: *Együtt imádkozni a rózsafüzért*; P. dr. Dobszay Benedek OFM: *Mit kezdjek egy vallásos szöveggel?*; P. dr. Kálmán Peregrin OFM: *„Azokkal a szavakkal, képekkel, zsoltárokkal imádkozni, amikkel Jézus”*; P. Kiss Kornél OFM: *Isten jelenlétében időzni – szentségimádás*; P. Komáromi Előd OFM: *Mit kezdjek az imádságban tapasztalt nehézségekkel?*; Dr. Márky Ádám: *Megengedés, elfogadás, jelenlét: az önközpontúságból való kilépés útja*; P. dr. Orosz Lóránd OFM: *„Az a bajom az imádsággal, hogy...”*; Fr. Rockenbauer Barnabás OFM: *Imádság a természetben*; Dr. Szatmári Györgyi: *„Képtelen (ön)arckép – vagyis mit láthatok a Szentírás tükrében?”*; P. dr. Varga Kapisztrán OFM: *„Azzal imádkozni, ami van...”*; P. Zarándy Kleofás OFM: *Keresztút a városi kálvárián*; Fr. Zillich Mihály OFM: *Imádság a természetben*.

2019. április 9-én Raffay Ernő Trianon titkai címmel tartott előadást 9-12. osztályos tanulóink.

2019. április 11-én szavalóversenyt rendeztünk iskolánk tornatermében. A költészet napja alkalmából a gimnázium 2. emeletén megrendezett képzőművészeti kiállítás megnyitására közvetlenül a szavalóverseny, valamint a *Műfordító pályázat* díjainak átadása után került sor.

2019. április 11-én az esti órákban, a költészet napjához kapcsolódóan, Gál Tamás Jászai Mari-díjas felvidéki színművész, a Csavár Színház alapítója iskolánk vendége volt. Színvonalas előadással, Csokonai *Dorottya*jával örvendeztette meg diákjainkat és dolgozóinkat.

2019. április 8-án a 11. és 12. évfolyamos biológiát emelt szinten tanulók az Esztergomi Fresenius Dialízis Központba látogattak Szontagh Katalin tanárnő vezetésével. Janig György fő-ápoló ismertette a vesepótló kezelések lényegét, és a központ működését, mód nyílt a kezelés megtekintésére is. Ez a program már hagyomány, sokat köszönhetünk Janig Györgynek, aki mindig nagyon készségesen fogad, és tájékoztatja a diákokat.

2019. április 11-én az esztergomi Helischer József Városi Könyvtárban képregényrajzoló workshopon vettek részt tanulóink. A *Királyok és Keresztek* (Képregény a XI. század magyar történelméről, I. István királyról, Imre hercegről és csatáikról) című történelmi képregény alkotói (Németh Levente rajzoló és Mészáros János író) tartották a foglalkozást. A képregény alkotói bevezették az érdeklődő diákjainkat a képregények történelmébe, az alkotás folyamatába és rejtelmeibe.

2019. április 12-én Örkény István *Tótek* című darabjának bemutatóját láthattuk a tornateremben.

2019. április 13-án Komlóssy Tamás (11/A), Forgács Benedek (11/A), Maradi Ádám (11/B), Mihályi Máté (11/B) és Szabó Bálint (11/B) tanulók képviselték iskolánkat a XXXVI. OTDK középiskolásoknak szóló kísérő rendezvényén, a *„Pázmány Poszter konferencián”*. Komlóssy Tamás és Forgács Benedek vetített előadása nyitotta a konferenciát, akik kidolgozott, innovatív oktatási rendszerüket mutatták be a hallgatóság számára. A többi gimnazista csapat előadását követően egy drámajátékon és egy régészeti bemutatóon vehettek részt diákjaink. Az ebédet követően az OTDK délutáni szekciónak előadásaira nyílt lehetőség beülni.

2019. április 26-án Vereckei András tanár úr a 7/A osztállyal és néhány lelkes felsőbb évfolyamos diákkal ellátogatott a Leonardo kiállításra. Különböző makettek és interaktív eszközök segítségével ismerhették meg a diákok a reneszánsz polihisztor találmányait és festményeit. A kiállítás megtekintésével már a május 17-i Leonardo projektnapunkra kezdték el a ráhangolódást.

2019. április 27-én megkezdődtek éves nagy osztálykirándulásaink. A 7-8. osztályosok Egert és környékét fedték fel; a 9.-esek Burgenlandba és Németországba mentek; a 10. évfolyam Délvidékre, valamint Lengyelországba látogatott; a 11.-es osztályok pedig Erdélyt, valamint Kárpátalját keresték fel.

8-9. osztályos tanulóinknak „Állásinterjú” elnevezéssel online, interaktív (virtuális térben megvalósuló) versenyt hirdettünk, ami közel két hónapos pályaorientációs felkészítő foglalkozás volt. Diákjainknak és Kicska Bálint felkészítő tanárunknak szeretettel gratulálunk!

2019. május 17-én, Leonardo Da Vinci halálának 500. évfordulója alkalmából gimnáziumunk iskolai projektnapot tartott a diákoknak. Délelőtt különleges foglalkozásokon vehettek részt tanulóink, délután

pedig a templomban tartott előadást dr. Seiler Zsolt filozófus, tudomány és vallás témakörében. Projektnapunk egyik foglalkozása Leonardo Da Vinci *Az utolsó vacsora* című freskóját mutatta be. Az iskola osztályainak élő képet kellett alkotniuk a remekmű alapján. Diákjaink kiválóan teljesítettek! A projektvezető Verecke András tanár úr, öregdiákunk (2006/A) volt.

2019. május 18-án dr. Cserháti Ferenc, a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott Esztergom-budapesti segédpüspök 36 fő tanulóknak (11. és 12. osztály) szolgáltatta ki a bérmálás szentségét.

2019. június 1-jén gimnáziumunk számos diákja, szerzetesei és tanárai is részt vettek Ferenc pápa csíksomlyói szentmiséjén. Kísérők: fr. Zillich Mihály OFM, Erős Márton, fr. Balázs Jeromos OFM és Norbert ferences jelölt.

2019. június 4-én, a Nemzeti Összetartozás Napján az első órában megemlékezést tartottunk arról a történelmi gyásznapról, amikor megszületett a trianoni békediktátum, és minden tekintetben megcsonkította hazánkat, nemzetünket. Az ünnepség legelőjén Gajdácsi Áron 12/B osztályos tanuló idézte fel történelmünk máig fájdalmas eseményét, majd Bánhid Vajk tanár úr, igazgatóhelyettes beszélt Trianonról, és annak hozadékáról. A beszédek között Kaszper Sebestyén 7/A osztályos, és Tar Vilmos 11/B osztályos tanulók szavatait hallhattuk. A hallgatóságot iskolánk néptánc csoportja és iskolai kamarazenekara is megörvendeztette előadásával. Az ünnepség végén Juhász Gyula *Testamentom* című megzenésített versét hallhattuk Pálmai Árpád tanár úr, karnagy szép előadásában. Ünnepségünk a Szózat és a Székely Himnusz közös elneklésével zárult. Köszönjük Kicska Bálint tanár úrnak a felemelő ünnepség megszervezését!

köszönetek

Köszönjük a húsvéti lelkigyakorlat korosztályonkénti csoportos foglalkozásaiban nyújtott múzeumpedagógiai segítségét az esztergomi Keresztény Múzeum igazgatójának, Kontsek Ildikó szülőnek és Verecke András öregdiákunknak (2006/A); a kreatív kézműves foglalkozások évről évre történő megszervezését és szakszerű lebonyolítását Szontagh Katalin tanárnőnek és segítőinek; a Szent Ferenc életéről szóló számítógépes interaktív foglalkozást pedig Szmeskó János és Szmeskóné Koller Erika szülőknél. Köszönjük a nagyheti szertartások alatti nívós zenei, énekparti szolgálatát Pálmai Árpád kanagnak, tanár úrnak, öregdiákunknak (2000/A). Köszönet illeti Bézsényi Rafael testvért a szent háromnap eseményeiről készített fényképekért. Önzetlen segítségükkel mindannyian nagyban hozzájárultak a programok sikeres megvalósulásához.

Köszönjük Győriné Szécsényi Máriának a ballagóink részére elkészített gyönyörű Bocskai öltönyöket!

Köszönjük Luchterhand Irén tanárnőnek és a szentendrei ferences öregdiákoknak, hogy a 12/A osztályos diákok részére elkészítették a ballagási tarisznyákat. A B osztály Keppel Dániel tanár úr által tervezett tarisznyáit Nánai Marcsi készítette, hímezte.

Szedlacsek Zsolt (2016/A), a Semmelweis Orvostudományi Egyetem hallgatója a tanév során több ízben is segítette a 11. évfolyamos, biológiát emelt szinten tanuló diákok tanulmányi munkáját. Előadásaiban jól érthetően, aktualitásokra is figyelmet fordítva nyújtott tájékoztatást a kardiovaszkuláris betegségek, a tumorprevenció, és a labordiagnosztika tárgykörében. Az előadás végén a beszélgetések a tanulók pályaelektíváját is hatékonyan segítették. Hálásan köszönjük a segítségét!

Köszönjük a gimnázium mellett működő alapítványaink részére felajánlott 1%-okat és a tanév során nyújtott támogatásokat. Továbbá köszönet illeti öregdiákjainkat, támogatóinkat és segítőinket, akik tanév közben önzetlenül, szeretettel segítettek az arra rászoruló diákjainkat és programjainkat. Isten fizessen meg jószágukért!

gratulálunk

2019. június 2-án – Záborszky Kálmán P. Imre aranymiséjén – a 60 éve érettségizett öregdiákjaink (1969. humán és reál) intézményünk kiemelt vendégei voltak. A program 9 órakor névsorolvasással kezdődött, ahol öregdiákjaink a dr. Varga Kapisztrán atya és Szánthó Gellért mb. igazgató által vezetett osztályfőnöki óra keretében számoltak be életútjukról. Ezt követően a 11 órás diákmissze keretében ünnepélyesen köszöntötték a megjelenteket, a szentmisében pedig együtt imádkoztak az élő és elhunyt osztálytársakért, tanárokért. A Diákegyesület részéről Steindl Balázs elnökségi tag köszöntötte a jubiláns öregdiáktársakat. A szentmise végén öregdiákjainknak a templomban átadták a Pax et Bonum Esztergomi Ferences Diákegyesület és a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium és Kollégium közös Aranyoklevelét. Pinyey Szilárd (1959/H) a jubilálóknévében köszönetet mondott az alma maternek, és hálát adott a jó Istennek ezért a szép kerek évfordulóért. Az ünnepség jó hangulatú beszélgetés közepette a diákebédülőben folytatódott. Mindannyiuknak szeretettel gratulálunk, Isten éltesse sokáig az ünnepelteteket! Kukoda Nándor (1959/H) osztálytárs nem tudott megjelenni az ünnepségen, a következő üzenetet küldte: *„Nagy-nagy várakozásom ellenére sajnos nem tudok részt venni a 60 éves érettségi találkozáson. (...) Ezúton is köszönöm az iskola vezetésének ezt a rendhagyó és szavakkal ki sem fejezhető gesztust. A szentmisén lélekben én is ott leszek. Isten áldását kérem az atyákra és világi munkatársakra, valamennyi diákra. Üdvözlettel, nagy-nagy szeretettel és tisztelettel: Kukoda Nándor (1959/H).”*

90. születésnapján sok szeretettel köszöntjük dr. Zukál Endre öregdiákunkat (1947), Isten éltesse még sokáig erőben és egészségben!

Holló-Szabó Ferenc tanár úr, kollégánknak nyerte el az „ERICSSON a matematika és fizika népszerűsítéséért” 2019. évi díját matematikából. A díjat azok kaphatják, akik iskolájukban és azon túl is évek óta a legtöbbet teszik a tantárgyuk iránti érdeklődés felkeltéséért és megszerettetéséért. Élén járnak az innovatív módszerek kidolgozásában és népszerűsítésében. A díjakat a MATFUND Középiskolai Matematikai és Fizikai Alapítvány ítéli oda, a Bolyai János Matematikai Társulat és az Eötvös Loránd Fizikai Társulat Ericsson-díj bizottságainak ajánlása alapján.

Vizes Marianna tanárnő, kolléganőnk társszerzőként működött közre az Élménysuli-program keretében (több egyetem közreműködésében) kiadott módszertani kiadvány szerkesztésében. A könyv a qr code beolvasásával érhető el:

A Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmezejében működő oktatási intézmények kiváló pedagógusai május 15-én 19. alkalommal vehették át a díjalapító Bábel Balázs érsektől az oktató-nevelő munkát elismerő Kunszt József-díjat Kalocsán. A szerzetesi fenntartású katolikus intézmények részéről Mindák József, a Miasszonyunkról Nevezett Kalocsai Iskola-nővérek fenntartásában működő kiskunfélegyházi Constantinum Katolikus Óvoda, Általános Iskola, Gimnázium, Szakgimnázium, Kollégium igazgatója, öregdiákunk (1997/A) részesült az elismerésben. Gratulálunk!

gyászjelentések

† Dr. Pászti József öregdiák (1957/H) 2019. március 23-án hunyt el. Hamvasztás utáni búcsúztatása 2019. április 10-én a Rákoskeresztúri új köztemetőben volt.

† Atzél Zoltán öregdiák (1981/B) 2019. április 23-án hunyt el. Temetése május 6-án volt a belegi temetőben.

† Főtisztelendő Mag Mátyás nyugalmazott káplán, ferences öregdiák (1960/H) életének 78., áldozópapságának 54. évében, 2019. április 28-án, Budapesten hunyt el. A szentmisét lelke üdvéért 2019. május 16-án az egyeki templomban mutatták be, majd a helyi temetőben helyezték örök nyugalomra.

papi jubileumok, papszentelések

30 évvel ezelőtt, 1989. április 22-én szentelték pappá Lovász Rajmund atyát, öregdiákunkat (1982/A) és Pataki Zoltán atyát, öregdiákunkat (1977/B), 1989. június 24-én pedig Szabó József atyát, öregdiákunkat (1981/A). Isten bőséges áldását kérjük további életükre és szolgálatukra!

Hermann Áron atya, gimnáziumunk tanára és prefektusa, a Ferences Világi Rend esztergomi közösségének asszisztense, öregdiákunk (1985/A) 2019. május 19-én a 11 órakor kezdődő diákmise keretében adott hálát a jó Istennek az elmúlt 25 év papi szolgálatáért. A szentmisén részt vettek kollégák és volt kollégák, a Ferences Világi Rend tagjai, diákok és öregdiákok, szülők, hívek és tisztelők. Imáinkkal kísérik továbbra is Áron atyát, életére és szolgálatára a jó Isten áldását kérjük. Isten éltesse sokáig!

2019. június 2-án a 11 órakor kezdődő diákmisén tartotta aranymiséjét Záborszky Kálmán (Imre atya), gimnáziumunk egykori tanára, és adott hálát a jó Istennek az elmúlt 50 év minden kegyelméért. A szentmisét megtisztelték jelenlétükkel Imre atya rokonai, volt tanítványai, öregdiákok, diákok, kollégák és hívek. A szentmise kiemelt vendégei voltak a 60 éve érettségizett öregdiákjaink. A jó Isten éltesse még sokáig Imre atyát hitben, szeretetben és jó egészségben!

2019. június 8-án 11 órakor az esztergomi ferences templomban dr. Várszegi Asztrik OSB püspök pappá szentelte Bucskó Gábor fr. Nándor testvért, gimnáziumunk prefektusát, öregdiákunkat (1998/B). Szeretettel kívánjuk az újonnan felszentelt Nándor testvérnek, hogy a jó Isten mindig segítse őt kegyelmeivel, adjon neki erőt, lelkesedést és örömet szolgálata teljesítéséhez!

HÍRSZERKESZTŐ: KEDVES ILONA

Húsvéti lelkigyakorlatosaink mondták:

„Meghitt, bensőséges, elmélkedésekben gazdag áhítat. Ezekkel a szavakkal tudom jellemezni az idei szent háromnap lelkigyakorlatát. Kapisztrán atya mély elmélkedései megállásra, elgondolkodásra készítettek mindannyiunkat. A ferences atyák által végzett felejthetetlen liturgiák, szentmisék, a zenei és énekkari szolgálat mind-mind hozzájárultak ahhoz, hogy lelkiekben feltöltődve éljük át a szent misztériumot. Köszönjük szépen a háttérben értünk munkálkodók szolgálatát is!”

(NAGY KATALIN)

„Hálásan köszönjük, hogy idén is valóban oda-fordulva ünnepelhetjük a legfontosabbat!”

(SZENTANNAI PÁL ÉS JUDIT,
A GYEREKEK NEVÉBEN IS)

„Idén is alkalmunk nyílt a Franka épületegyüttesében részt venni a lelkigyakorlaton. A ferences rendház lelkesége több évtizede jelent vonzerőt a lelki programjaival. Kapisztrán atya jól mutatkozott be a közösségünk előtt mind a felnőtteknek tartott elmélkedésével, mind a liturgiák enyhe változtatásával. Örömmel tapasztaltuk, hogy a szöszék újra életre kelt a liturgiák alatt. Nagyon feltöltődünk lelkileg, jövőre is készülünk a húsvétra Esztergomba!”

(RÉTI BALÁZS)

